

ლიტერატურული განები

№3 (211) 9 - 22 თებერვალი 2018

გამოდის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 80 თეთრი

არც ისე ძველი ამბავი

ას დოლარს აფასებდა და ოთხმოცად მომცა. გამიხარდა, ოცი დოლარი მრჩებოდა. ამ ფულით ბევრ ცოტ-ცოტა რამეს ვიყიდდი — ფქვილს, ყველს, კარაქს, მაკარონს, ყავას. შეიძლება ერთო-ორი კილო ხორცისთვისაც გამომეკრა ხელი. სულ ათ-ათ დოლარობით მქონდა მოგროვილი ეს თანხა — ჯანის საზღაურიც იყო და თვალებისაც. სატვირთო ვაგონებიდან ცემენტით სავსე ტომრების გადმოზიდვასა და გრძელ, მოსაწყენ რომანებში წერტილ-მძიმეების სწორად დასმაში ერთნარად მიხდიდნენ. ოლონდ სამუშაო მეშოვა და არაფერს დავეძებდი — ძალაც მერჩოდა და სათვალეც არ ჭირდებოდა პეტიტით აწყობილი სტრიქონების გასარჩევად.

ცხოვრება

ეს სიზმარი —
მერომ უკვე წყალს
გავატანე —
შეიძლებოდა,
შენთვის
მეამბო...

გიორგი
ლობჟანიძე

ბათუ შარელი

ციკლიდან „ARTცეკლები“

საშობაო ლექსი

„მზეს მაინც რაღა მოუვიდა?“

ნომადი ბართაია

ველით მზის ამოსვლას — მოთმენა ნებისყოფობს...
და მთვარეს შევხარით, ვით ღამის ეპისკოპოსს....
ღმერთს ვთხოვეთ, ქვეყანას ზურგი რომ გაემართა —
ხსნა არ ჩანს, მაგრამ მზე? მზეს რაღა დაემართა?
ცაც სხვაფრობს და თავი არა აქვს ლილობის.
მზეც არ ჩანს, მზეც აღარ ამოდის დილობით...
მოგვპეზრდა ამდენი ტატუ და ბოდიარი!..

ეს მიწა ადამის ბოსტანი როდიარი!..
მოგვპეზრდა ყურება შეღებილ წკვარამეთის...
მზე გვინდა! — ჩვენი მზე რაღატომ არამოდის?
რა ხდება? — წარსული ღმერთმა ნურც დაგვალანდოს!
და ჩვენს პატარებს, მორთულებს საკალანდოდ,
მოსილებს სრულიად სხვა დიბით, სხვამოვითაც,
სულ მალე ემლეროთ: ჩვენი მზე ამოვიდა!

IV-V

ზამთრის ზღვა

ფრაგმენტი რომანიდან

1

რამდენჯერ დამსიზმრებია, რომ ვცდილობ ცეცხლმოკიდებული სახლიდან თავის დალნევას. ოთახებში ვიკარები. კარს ვერ ვაგნებ. ირგვლივ სულ ფანჯრებია, მაგრამ ფანჯრებსაც ცეცხლი უკიდია. ოთახებს შორის ვწრიალებ. გარედან კი ხმები ისმის. ხმები — კეთილი და ბოროტი, მაგრამ ამ სიზმარში სიკეთედა ბოროტება პირობითი არ არის. ჩემი გადარჩენაც უნდათ და ჩაქოლვაც. მშობლებს, უახლოეს ნათესავებს ვეძებ, ნეტა სად არიან? ალბათ, ხანძარს თავი დაალწიეს, მაგრამ ვის ხმაში ჩავარდნენ, კეთილისა თუ ბოროტის, თუ ზღვარზე გაირბინეს? სახლი კი ინვის — მაღალი ჭერი, ცივი იატაკი, წინაპრების სურათები — მოგონებებით. ხის სახლია და სწრაფად იწვის. ყველაფერი სურს, რასაც ვეხები. ეს ჩემი სახლია, სადაც არასდროს მიცხოვრია. არ ვიცი, რატომ მესიზმრება. აქ არ დავპატერებულვარ. არ გავ ზრდილვარდა ვეღარც მოვკვდები, მაგრამ ჩემია. ბებიაჩემის ნაამბობი სახლია. უფრო ლამაზად მიამბობდა, ვიდრე ვწერ. სიკვდილის წინ სულ ამ გადამცვარ სახლს ისხენებდა. სხვას არაფერს. დაიბრუნებ, მოხოვა. ისტორიკოსი ხარდა რამე ნარკვევიც დაწერებ. მიამბობდა ყველაფერს, თან არაფერს. არა მგონია, ნარკვევი გამომივიდეს. ძალიან ცუდი ისტორიკოსი ვარ, ისტორიის მუზეუმში ვმუშაობ ექსპონატად. წერაც არ მეხერხება. ბავშვობაში მხოლოდ უხეირო ლექსებს ვწერდი. პოდა, ჩანაწერებს გავაკეთებ.

შვებულება ავილე. საკუთარ თავს დრო მოვპარე, ჩემინაპრების ისტორიაზე ისტორიული ნარკვევი დამენერა. ჩანაწერებამდე კი დავედი. ნაწყვეტ-ნაწყვეტ ჩავჭლაბნი ჩემს წიგნაკში ჩანახატებს. ცხოვრება ფრაგმენტებისგან შედგება. ორმოც წელს გადავაბიჯე, დავლვინდი. მგონი, რაღაცასაც მივხვდი და ზღვისპირა პატარა ქალაქშიც ჩამოვედი.

ალტერნატიული საქართველოს ამბები

აჩუ, ბესო

ბესო ხვედელიძე, აჩიკოქიქოძე და მე ვისხედით სოფელ ქენმანში, ხალვაშების საოჯახო სასტუმროს ეზოში და ველოცებოდით ჰოლივუდელ სცენარისტების ჯგუფს, ირაკლი ჯავახაძეს რომ უნდა ჩამოეყვანა.

ხუთი ქართველი მწერალი აარჩინეს, კონსულტაცია უნდა გაგვეწია რაღაც ჰოლივუდური მობლოგბასტეროფილმის სცენარისტებისთვის, რომელილაც ისლამური რაღიკალური და ჯგუფების წევრებზე რომ იყო, რომლებიც, ვითომდა გონიოში ჩამოდიან მოციქულ მატათას საფლავის გასათხრელად და მისი წმინდა ნაწილების გასატაცებლად.

საქართველო იმ წელს მსოფლიო კინემატოგრაფის თვალსაწიერში აღმოჩნდა. ერთმა ქართულმა ფილმმა სამი ოსკარი მოიპოვა და მსოფლიოს ყველაზე ღიდი კინოკონცერნები აქაურობას მოედნენ. საქართველოში კინოს გადალება მოდური გახდა და ნათქვაში რომა, ნამცეცებით მტრედებიც პურდებოდნენ, ისე იყო ჩვენი საქმე.

ეს მეოთხე ფილმი იყო, კონსულტაციისთვის რომ დაგვიქირავეს და რაგვენალვებოდა, დავყვებოდით ამერიკელებს, ჰოლონელებს, ფრანგებს, ინდუსებს, ავსტრალიელებს, ნორვეგიელებს, შვედებს, ინგლისელებს და ვაძლევლით რჩევებს.

ღურა ღურა ღურა ღურა

X-XI

 დაგმშვიდობე
 ისე, როგორც
 ხე თავის ფოთლებს,
 მთელი წელი რომ
 გულში ჰყავდა ჩახუტებულნი...
 ახალ სამოსელს
 ითხოვს მუდამ
 სიყვარული
 და ეს არის ხეების ჯვარცმა:
 იდგნენ,
 ფოთლები სცვიოდეთ
 და ეთხოვებოდნენ —
 ხელგანვდილნი
 ახალ-ახალ
 სიმწვანეთათვის...

ლაზარე

მე აღვსდექი, აღვსდექი:
 გეძახი იასამნების იქითა მხარიდან,
 ჭვარტლით გადალესილი ქალაქის ბოლოდან,
 რომ მე შენ მჭირდები,
 რომ კაბლი მტკიფა და არაფრით არ არის
 გაუმხელელი სიყვარული
 კბილის ტკივილზე უფრო მოსათმენი.

მე გავცოცხლდი.
 შემიღლია, დაგელაპარაკო,
 ოლონდ ისე, რომ
 ჩემი ხმა ყოველთვის შორიდან გესმოდეს
 და არაით ქროდეს ქარი,
 რომელიც ყველაზე მნიშვნელოვან
 სიტყვებს მოგანვდიდა.

აპა, ავდექი და გარეთ გამოვედი,
 მაგრამ სამყარო დიდი მომერვენა,
 და შენ მოგძებნე და თვალებით ჩაგეჭიდე:
 თუ ქარი არ ქროდა,
 რატომ მაცოცხლებდი?

ეტირათ ჩემს დებს და
 სოფელსაც ეტირა —
 არც ერთ დას არ ერქვა
 მართა ან მარიამი,
 სოფელიც ის იყო, რაც უნდა ყოფილიყო —
 ქვაზე დადებული
 მადლი და ბოროტება:
 ორივე საშიში,
 ორივე წინდამხედრი.

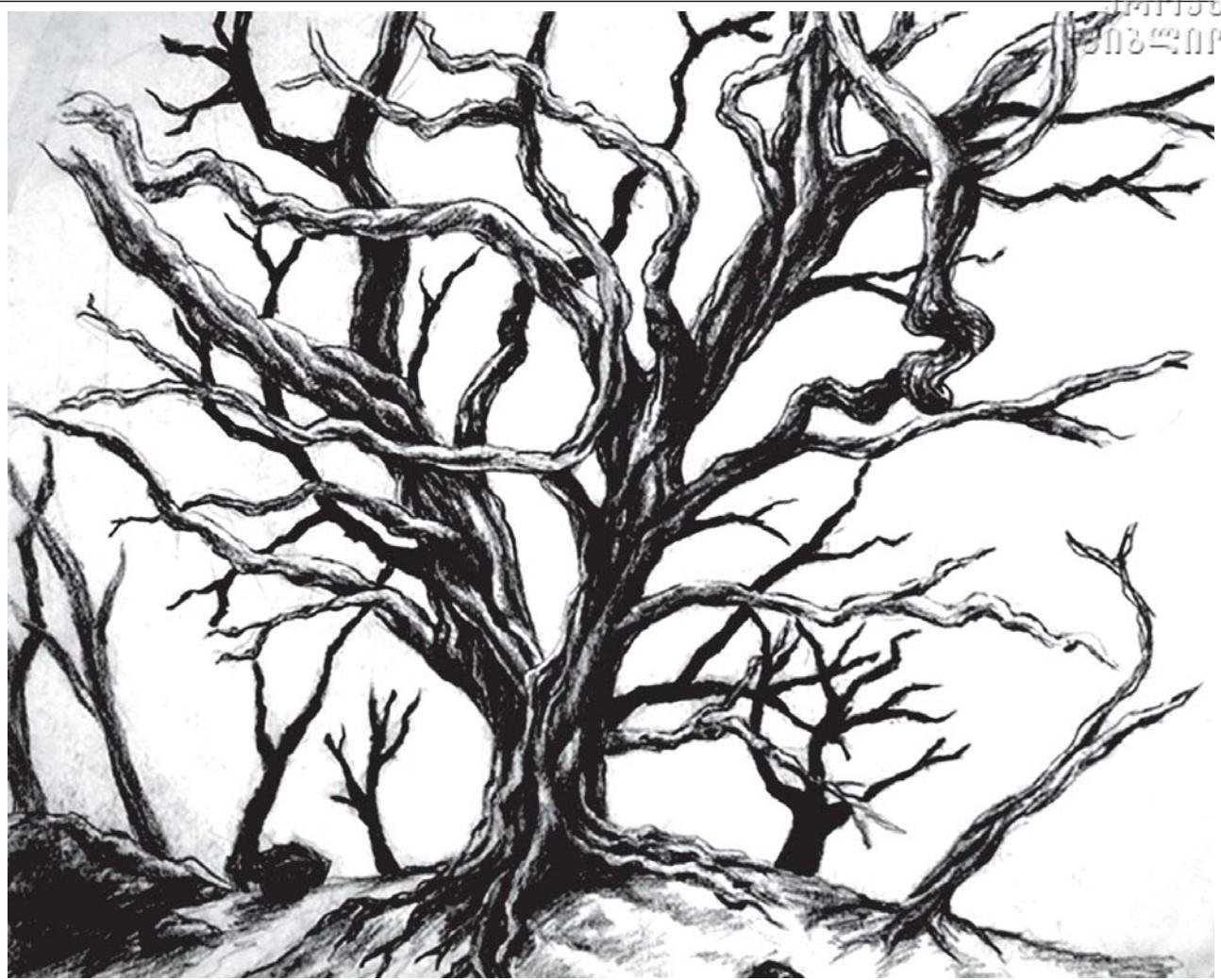
მე კი, ლაზარე,
 გარეთ გამოვედი
 და რასან ვცოცხლობდი,
 უნდა მყვარებოდა.
 შემცივდა,
 პერანგის საყელო ავინიე,
 მარტის ტალახიან ქუჩას გაუსევი.

და რატომ მაცოცხლებდი, რატომ
 მაცოცხლებდი?!
 თუკი სიკვდილივით მთრგუნავს სიყვარული,
 თუკი შენ —
 სიკვდილით სიკვდილის დამთრგუნველმა —
 არ თქვი, სიყვარული როგორდა დამეთრგუნა.

და შენ თუ გიგრძნია, როგორი მძიმეა
 საფლავის ლოდიც და პერანგის საყელოც,
 როცა ტალახიან ქუჩაში მიდისარ
 და პერანგს საფლავის ლოდივით იფარებ,
 რომ გულის სილრმიდან ხმამ არ გააღნიოს;
 ეს ხმა ხომ შეამიან ეკლებად იქცევა:

რადგან
 შენ იცი, რომ
 სამი დღის მკვდარი ხარ
 და გინდა დამალო
 ჩამქრალი თვალები...

 ფანჯრების იქით დამის ხავერდი
 და ალარცერთი ნათელი ლიჭიჭი,
 შენ არაფერი გაგიჭირდება,
 რადგან ტყუილში ცხოვრება გიჯობს.
 ასე სჯობს, რადგან ნამდვილი ცეცხლი
 დაუნაერებლად ბოლომდე გნაცრავს
 და ყინვის მკრთალი, სასტიკი ხელი
 სახეში გირტყამს ძალიან მკაცრად;
 ხოლო სიცრუე შემპარავია,
 როგორც მეზობლის ცბიერი კატა,
 როგორც მაისი, საფლავის ბორცვებს
 რომ დაუვლის და ათასფრად ხატავს;
 მაგრამ ტყივილი არ ფერადდება,
 თუმც ყვავილებით ირთვება ბორცვი,
 ქვემოთ წუხს შენი დახრული ძვლები,
 უსიყვარულოდ დამდნარ ხორცი...
 და შეირხევა ორი გვირილა,
 ორივე ისე სათნო, კეთილი,
 თითქოსად, დედის ორი თვალია —
 მიწიდან შენთვის გამოხედილი...

გიორგი ლობჟანიძე

და ამ თვალებში ჩამდგარი შუქი
 უფლებას გაძლევს, კვლავ იყო ბავშვი,
 ჯადოქარივით უცებ აღგიგენს
 დედამიწასათან დარღვეულ კავშირს.
 თუმც სინამდვილეც ფეხდაფეს მოგდევს
 ქარის შეშლილ მტვრიან ქუჩაბად,
 შებინდება და იმ გვირილების
 დიდი თვალებიც დახუჭება.

 ისე მოვიწყონე,
 თითქოს გამოკეტილ სახლში
 ზაფხულიდან შემთხვევით
 შემორჩენილი
 ანთებული
 ნათურა
 გადაიწვა...

რხევა

არაფერი არ ირხევა ისე, როგორც გენიტალია —
 კითხულობს შვედი პოეტი
 თავის მშვენიერ ლექსს
 დავით გაბუნიას მშვენიერ თარგმანში...
 ჩვენ ვუსმენთ,
 მეგობარი ჩემკენ იხრება და მეტურჩულება:
 „ამის სათქმელად გამოიარა ამხელა გზა!?”
 ვილიმები...
 თვალს კედელზე აცოცებული სუროსაკენ ვაპარებ,
 ქარი ქრის და სუროს ფოთლები
 ისე ირხევიან,
 როგორც იდუმალი სიზმრები,
 როგორც შვედი პოეტის გენიტალია
 მშვენიერ თარგმანში...

 მკვდარი ენა ვარ,
 მისწავლე
 და ავმეტყველდები...

 ისეთი
 ძველმოდური მუსიკასავით კაცია,
 რომ მგონია,
 სადაცაა,
 ფირფატაზე ნემსის
 ფხაჭუნის ხმებიც აჩქამდება...

 ვილაცამ აყვავებული ტყემალი
 მოისაკილისა
 შუა ტყეში
 და გაიფიქრა,
 რომ უკვე
 ჩაქრა
 გაზაფხული...
 თითქოს
 უცებ
 სინათლე
 გამოირთო
 და მთელმა
 სიმწვანეზ
 წყვდიადივით იხუვლა
 ხეებიდან...

 წავლენ მექორნილეები
 ახალი ცხოვრებისკენ,
 თაველს მიიკვალავენ
 და მიიღერიან,
 თითქოს
 მთელი ცხოვრების ნადიმზე
 მიღიოდნენ...
 პატარძალმა,
 რომელიც ცხენზე უზით და
 მიჰყავთ
 მწყაზარი,
 დედალი ხოხობივით,
 ჯერ არ იცის,
 როგორ კეთდება ჩახობილი,
 როცა ეს გზა უცრად მოუხვევს
 და
 ყველაფერი
 სამზარეულოს ქვაბებთან
 დამთავრდება...

 ბედი ზოგჯერ
 კარზე ასე მოგიფხაჭუნებს:
 გააღდებ და
 მანანწალა ლევეი დაგხვდება.
 არადა, მართლა ბედი არის,
 ლეკვი კი არა,
 და ვინ იცის, რამხელა გზა გამოიარა,
 ვიდრე შენამდე მოვიდოდა,
 ვიდრე იტყოდა:
 საიდან გაჩნდა აქ ეს ლევეი,
 ესდა მაკლდაო! —
 და თოვაში
 კარს გულგრილად მიუხურავდი...

სამოგნი

ასე მგონია,
 თითქოს დედა ჩავაპარეთ
 მოხუცებულთა
 თავშესაფარში.
 გამოვეთხოვეთ
 და წამოსავლისას
 გვითხრა:
 შვილებო,
 თავს გაუფრთხილდით,
 ნუ გეშინიათ,
 მე არაფერი
 გამიჭირდება...

ციკლიდან „ზონარითმიანები“

1. რომელთან თავავი

გულის კარები გაღებულია —
დიდი გრძნობები წალებულია,
დარჩენილია წახევებიდა
გულისთვის მახე დაგებულია
და ყველაფერი გაგებულია...
ვერას გახდები გახევებითაც —
დროსთან თამაში წაგებულია...

2. უგედო

როცა ცხოვრებას გავეპარები,
მის ხმას მომგვრიან მწვავე ქარები:
„რა იქნა ჩემი სადა ვირომ?“ —
მე ღრუბლის გორაკს ავეფარები,
მერე მთლად ღრუბელს დავედარები,
მაგრამ, რაც უნდა გადავირო,
ცხოვრებას როგორ გავეკარები!

3. ჟავა

ხმალი ქარქაშში ჩამაგებინე!
ნავთაყუდელი ამაგებინე!
დამარეკინე ჩემი ზარები!
ეშმასთვის მახე დამაგებინე!
სატრიუსთან პრძოლა წამაგებინე!
ოლონდ მანამდე, გემუდარები,
ცხოვრება რაა — გამაგებინე!

4. ეულგულა

ჭირი, რაც გულში ჩატეულია —
რამოდენიმე ათეულია...
მხმარებინ ლხინები, შორიელები,
მაგრამ ეს გული მთლადეულია...
ლამე კი ყველა გათეულია...
როგორ გავაძლე მორიელები! —
ეს წაკეტები მათულია...

ციკლიდან „ARTკლები“**ქალის გალავანიდან**

მომხვივ ხელები, ძალიან მომხვივ,
ძალიან ჩამოკარ, ძალიან მომეკარ:
სიყვარულს არასდროს არ მისცემს ნოყიერ
ნიადაგს არც ალფა და არცა ომეგა...

შენ აღარ შეწუხდე ლილებით, საკინძით,
მე გაცხსნი. მე გაცხდი ამ კაბას, ამნინდებს...
გულს ახალდაკრებილ შროშნებად გაგინვდი —
ეს გული უშენოდ როდემდე დამძიმდეს!

მომხვივ მელავები, თორემ დრო შებინდავს
გზას, რომლის გალევა სულ უნდათ წყვილებად...
ვაი რა მწარეა — ქალის მელავებიდან
სიკვდილის მელავებზე გადაადგილება!

სიყვარულსა და სიძულვილზე

იალქანთა ქარს თუ რა აქვს მიქარული,
ზღვას კი არა, უნდა ჰქითხო მთავარაფრებს!..
არაფრობას აყველაფრებს სიყვარული,
სიძულვილი სუყველაფერს აარაფრებს.

რა წაიღეს თურქობამ და არაბობამ? —
სიძულვილი, წყვილა-კრულვით შენაფერი!
სიძულვილის ნაყოფია არაფრობა
და სიყვარულს ელოდება ყველაფერი...

მიუხედავობა

სანუგეშო სილამაზეს უშვებსბეგონია,
ლექსები კი საარსებოდ უშედეგონია —
მე კი არა, ამას ამბობს პაულპეტერსონი.
ლექსებს მიაქვთ სიამენი საუკეთესონი.
ასწლეულებს შორის, ზოგჯერ, თრომბობსისტორია...
პოეზია — უმუსიკი კომპოზიტორია...
მაგრამ რას მრგებს პოეზიის იგავა-არაკები!
ლაპარაკი რომ შემეძლოს, ვილაპარაკებდი,
ხალხს ყურებზე იმედს სიტყვით მივუჭედებდიდა
ფულს იმისთვის ავილებდი ბიუჯეტებიდან.
ფულს მივცემდი და მომცემდნენ ნიორსბატონები...
და მეც მათოვის დღე და დამე ვიორატორებდი —
ლაპარაკით მოვიკლიდი წრიულდედამზას...
ცისქვებში მხოლოდ პოეტი მიუხედავიდა...
ის კი ჩენენზე სულში მაინც არწევსცნობისწადილს,
ღმერთს ენუკვის ჩევნენ უკეთეს არსებობისათვის.
ხოლო ღმერთმა სალენის მიუხედავიდა...

ბათუ შარელი

რა ცუდია, რა მნარეა მიუხედავობა! —
დააკვირდით, როგორ ჰგვანან მლოცავნელკავიანს
უპატრონო ალუბლები, როცავერყყვავიან,
მე კი არა, ამას ამბობს პაულპეტერსონი.
ლექსებს მიაქვთ სიამენი საუკეთესონი.

პარისივით

მწუხარე დღებს და ღამებს ვამხნევებდი,
თუმც ჩემკენ მორბოდნენ ვარამის აქლემები,
კუზებზე ტვირთები ედოთ და მოარხევდნენ
და ქარის ქროლამდე — უდაბნოს მოახლემდე,
ცდილობდნენ როგორმე ჩემამდე მოელნიათ
და ჩემი გულიდან წაეღოთ პოეზია,
იგივე — ცხოვრების ჩუქურობებ-რიკულები...
და, ღმერთო, შენ ყველას ერთ კადრში გვიყურებდი
ჩენ — დღესაც, ღმერთის მეცა და აქლემებსაც
და ვიყავ ქცეული მე — პოეტ-აქილევსად
და ბედი, როდისმე დამჭრიდა პარისივით
და სულში მიკვნესდა სიცოცხლის მკვდარისიმი...

სიყვარული და ქველი ფურცლები

თითზე ზრო მეჩხლიტა ძველებურ ჭიკარტის
და უცებ ვიგრძენი, რომ ისევ მიყვარდი,
ვფურცლავდი ძველ ფურცლებს (ხსოვნებმა მიბნეინეს),
ძველ ლექსებს ვეძებდი, შენდამი მიძღვნილებს,
ვნახავდი ერთ-ორს და შენს სუნთქვას ვუსმენდი,
შენს სითბოს ავლენდნენ ის ძველი ფურცლები,
ფერიც და სურნელიც დაპრერავდათ შენიდა
დინება სისხლს შენენ უნდოდა ვენიდან
და არა გულისკენ... და, ალბათ, მიტომაც —
ტკივილმა გულიდან სულშიაც ითოვა...
და ურულა მივლიდა თავიდან ქუსლამდი,
ვტიროდი და მაინც ძველ ფურცლებს ვფურცლავდი
და უცებ მე შენი მომესმა კისეისი...
და მერე იმდენი, იმდენი ვისკივსვი
მარტოკამ დილამდე!..

ცეკვა წვიმაში

იმნარ წვიმაშივარ —
ტბორობა მწადა.
ონინარს მირაჟივით
მოუჩანს ბადია.

რას ველი ამწვიმიდან? —
დაუმცხალ პრიმაჟინს!..
სამყაროს განძიმინდა
ვიპოვო წვიმაში...

და წვიმს და ცაჩამოდის
ვარსკვლავთა ამალით.
განზრახვას, საჩუმათოს,
აჟღერებს მამალი

სახლისქვეშ, ბოკონებთან,
ყინჩი და ენამზე...
წვიმაში მოგონება
გამოდის სცენაზე

და თავის როლისთამაშს
იწყებს და თამაშობს
და, ცხელს და ბროლისთავას,
სურს ცეკვით გამაშრობა...

მაცეკვებს წვიმაშიდა
დარდი მაქვს სამიღის...
ვცეკვავ და მირაჟივარ
და ბუღი ამიდის —

ვიწვები, ვგრიალდები —
წვიმაშიც ცეცხლს მარგუნებს...
მილებით, იარდებით
დაგვორიდი სალბუნება...

სიცოცლები სამოთხის მაგანებას

რად „ვიძიებთ“ შურს ზეციერ „ბატონებზე“
და სამოთხეს სიცოცხლეში რატოვებები?
რად გავურბით ჭირს, ბედისგან ამოხვნებილს,
და რად გვინდა აქ ცხოვრება სამოთხეში?
ნურც გვაოცებს — გვაურებდეს, გვაციებდეს,
უტოპის პაროდიულ პაციენტებს!..
სამოთხე კი აქ ციდანაც არვარდება
და ფუჭია მისთვის ყველა წარმატება...

წარმატებას წუ ენდობით ნაუცბადევს!
წარმატება გვანიც კი ხმაურსბადებს...
წარმატებით სიკვდილიც რომ გავაქვაოთ,
ედემს მაინც ვერ მოვიძლვნის საქართველო —
არ არსებობს აქ სამოთხის გარანტია,
აქ სამოთხის ბალიც არანთია,
ის იქაა მხოლოდ, ღმერთის ფუჩინებო,
და შედიან მის წიალში უჩინებოდება...

აქ კი მისი პანანინა წილიარდევს,
თუნდაც ხელი გამოჟარით მილიარდებს,
თუნდაც ოქრო ამოიცვით სატალახოდ,
ევერესტიც ათასჯერ რომ გადალახოთ,
თუნდ აყვავდეთ უახლეს თუ ძელმოდებით —
აქ სამოთხის ბალში მანაც ვერმოხდებით,
ვერც პირდაპირ, ვერც შემოვლით — სხვაკარიდან,
მაგრამ მაინც გვიძლია გვინდონია რომ აქარდა...

აქ იმისი წარმოსახვაც ფუჭიადა
ჩვენ კი მაინც აქ დავეძებთ უჯიათად
და სატრიუთა ლია სარკმლებს ვეთუთებით...
და ვიკები, ლიკები თუ ქეთუთები,
სასანალად რომ არიან კარგებიდა
უნდათ წელზე მოვეხიორით სარკმლებიდა —
აქ მაღლს ყველა გაიღებს და ამოტვიფრავს,
მაგრამ აქ ვერ იპოვნიან სამოთხისკარს...

ძლიერებით სიკვდილიც რომ გავაქვაოთ,
სამოთხის ბალს ვერ მოვიძლვნის საქართველო,
აქ ვერ გავცვეთ ნეტარების ინვენტარებს,
სრულყოფილად აქ ვერასდროს ვინეტორებთ,
ვერ სიქეცვით ძლევამოსილ ციერიბად,
რაც უნდ გვერნდეს უფლება და ძლიერება...
რაც უნდ ვჭექოთ პოლებით და ვერმახტებით —
სამოთხეში სიკვდილამდე ვერმოხდებით!

ზიძრები ღების საფლავთან

დედა, ჩემი ძახილი მინდა ისევ გესმოდეს,
შენ ხომ ჯერაც აპურებ მატლებს — მკვდართა
დესპოტებს,
თითქოს ატარებენ კრებას ანდა სესიას...
ნეტავ, შენი მატლები ყველა მე დამესიოს! —
მე ხომ მიჩვეული ვარ მათანაირთა დასევას —
მე ხომ პირველ სტრიქონის დანერიდან ასევარ! —
სწორედ იმ მატლებივით მჭამენესტრიქონები...
მაგრამ ჯიბრით მაინც ლექს კვლავვემეციონები...
პოეტობა ამქვეყნად სასნაული შარია —
მჭამენ სტრიქონები და კმაყოფილი არიან...
მჭამენ, მაგრამ ლექსის თხზვა ჩემთვის მაინც
ეთიკობს...
შენ კი რად წახვდიდ და რად დამტოვე, დედიკო?! —
მე ხომ ცისქვეშ შენს

დასაწყისი პირველ გვერდზე

2

ზამთრის ზღვა უჩვეულოდ მშვიდია. სანაპირო უკაცრიელი. წყარი. ვდგავარ ჩემი წიგნაკით და ველარაფერს ვამატებ. შეეცურავთ ზამთრის ცივ და წყარი ზღვაში? ტალღებიც რომ გაშეშებულან და გელოდებიან. არავის შეუცურავს. მე უნდა შევაცურინო, ჩემი ისტორიული ნარკვევითა თუ ჩანანერებით, ზამთრის ზღვის სითბო რომ იგრძნონ.

გაშეშებულ ტალღებთან თოლიები დაფრინავენ. საკვებს ეძებენ სადღაც იქ, ზღვის სილრმები. მელია დანაყრება, როცა ზამთარი, ყინას და ცაც ცარიელია. ყვავები გავადი და დასხათ თავს. პარმში შავ-თეთრი ბუმბულები გაიფანტა. ყივილში გარეულმა ყრანტამა და აფრისიალებული ფრთების ხმამ სიჩუმე გაბზარა. მერე ცივ ჰაერში მხოლოდ თეთრი ბუმბულები გამოჩნდა, შავი გაქრა.

ადამიანების ზამთარი უფრო სუსტიანი და მეაცრია. საკვებისთვისაც უფრო საზარლად იბრძვიან, ჰაერიც მხოლოდ თეთრი ბუმბულებით არ იცხება. პურის ნატეხი შევაგდე ზღვაში. მერე წიგნაკის მიყოლებაც ვიფაქრე, მაგრამ უბეში ჩავიდე და პორიზონტის გავხედა.

ანდრო პაპა სიკვდილის ნინ მხოლოდ ზღვას ხატავდა, ჰორიზონტს და გემებს. თოლიები არასდროს დაუხატავს, ყვავები ხმო არა და არა. ცხოველებს კი სულ მიხატავდა, რატომდაც არნივსაც. ხატვა არ ეხერხებოდა და ის არნივიც ხან ყვავს ჰავავდა და ხან თოლიას. მე კი მიხაროდა, ოღონდ რამე დახსატა. ერთად ვერთობოდით. წიგნაკი ამოვილე. თოლია ჩავხატე და ყვავი გამომიყდა. მერე ყვავის ხატვა და ვინწყვე და უფრო თოლას დაემგასვას. მიგხვდი, რომ დავილალე. ჰურის ნაჭერიც აღარ მქინდა, ტალღები რომ ამეღლელვებინა. სანაპიროს ნელ-ნელა დავშორდი და ხუთვარსკვლავიან სასტუმროში მარისთან წავედი.

3

— ფიზიკის ხარ? — ვეკითხები მარის. — არა, — ეცინება. — აბა, ფიზიკოსების სემინარზე რა გინდა? — შენ რა განდა ისტორიის მუზეუმში? — ვტუშაობ. — რას აკეთებ? — ექსპონატად ვტუშაობ. — ვზივარ და ხელფასაც მაძლევენ. — ვაკანსია გაქვთ? — რატომ, კორდინატორობა ცუდია? — დავილალე. — მაინც რა დაამთავრე ასეთი, რომ კორდინატორი გახდი, თანაც ფიზიკოსების. — მენეჯმენტი, მარკეტინგი და ბიზნესის ადმინისტრირება, — ეცინება, — არ ქეოლოგიას რატომ არ გაჰყევი? — ჩემს დროს, ვთხოვდით კი არა ვმარხავდით.

— ტარანტინოსავით იუმორი გაქვს. — ტარანტინოსავით? — კი, დალიან შავი.

ფანჯარაში გავიხედე. თოლიები გაფანტულიყვნენ. მარის ნაბლისფერი თმა ჰქონდა. — ჩემი სიძეა ფიზიკის, — ვუთხარი, — სულ დახტილილიბენ, ხან იტალიაში, ხან ფინები, ახლა გერმანიაში არიან.

— სულ ასე? — მეთხა მარიმ და ორი ფინჯარი ყავა შემოიტანა. თმა ისევ ნაბლისფერი ჰქონდა.

შეუდღეც მოვიდა. ცივ ცაზე მზე ანათებდა, თავისითვის, მშეუტავი ნათურასავით. მთავარია, რომ ეგონა, გვათბობდა. მარი მოსასამი მოიცვა.

მეცინება. მარისაც ეცინება, რომ ექსპონატი ვარ.

4

ლანა ბებო იხსენებდა... ორი ძმა ჰყავდა. ანდრო და ზურა. ანდრო პაპაჩემი იყო, მაგრამ ლანა ბებო სულ მახსენებდა, რომ მისა ძმა. იხსენებდა, როგორ დარბიეს და გადაუწევს სახლ-კარი. ხშირად იგონებდა ატმის ბაღს, გადაბუგულს და განადგურებულს.

სიკვდილის წინაც ატამი მთხოვა. ზამთარი იყომა მაშინ და ერთი ატამი ვერ ვიშოვნე. ის ყველაფერს მის-

გაგა ნახუცრიშვილი

ზამთრის ზღვა

ფრაგმენტი რომანიდან

რულებდა. მე ერთი ატამიც ვერ მივუტანე.

— არაუშავს, — მითხრა ლანა ბებომ.

— არ იშოვებოდა.

— არ იდარდო. ისეთ ატამს მაინც ვერ-სად იშოვნიდო, ჩვენს ბალში რომ იყო.

— გინდა, ფეხზე წამოგაყენებ? — ვკითხე, — მზეს გავხედოთ, ზამთრის მზეა, მაგრამ მაინც.

ფანჯარასთან მივედით. ომი ახალი დამთავრებული იყო. ქუჩა კი მაინც ცარი-ელი.

სადღაც ისროლეს. ბებიაჩემი შეერთა. მერე ქუჩის ძალების ყეფა გაისმა, ფანჯარას მოყმორდით, ისევ დავაწვინე.

— ანდრო პაპა ხომ გახსოვს? — მკითხა.

— მახსოვეს.

— ხო, უკვე დიდი ბიჭი იყავი. ზურა?

— არა.

— როგორ გეხსომება, მეც ძლივს მახსოვეს, თითქოს დამესიზმრა. კაბა ჩააცვეს და ისე გააპარებს.

— ვიცი, ბებო, მოგიყოლია.

— მერე? დანერე.

— არ მეხერხება.

— ბავშვობაში ხომ წერდი ლექსებს. გა-მოგივა.

— რაზეუნდა დავწერო, ბებო? არაფერი მოგიყოლია.

— როგორ არა, — გაბრაზებულმა მითხრა.

— აბა, სიტყვა არ გითქვამს, ვინ დავ-ვაბიძა.

— ამაზე არ მინდა, დანერო. ვინც დაგვეხმარა, მათზე ხომ გიამბობდა.

— მერე? — ვკითხე და ფანჯარასთან მივედი.

ჰაერი განივადა და ფანჯარა მივხურე.

სადღაც ისევ ჰყეფდნენ ქუჩის ძალები.

— ვინც დაგვეხმარა, მათზე ხომ გიამბობდა.

— მერე? — ვკითხე და ფანჯარასთან მივედი.

ჰაერი განივადა და ფანჯარა მივხურე.

სადღაც ისევ ჰყეფდნენ ქუჩის ძალები.

— ვინც დაგვეხმარა, მათზე დანერე, ბებო.

5

— მართლა არასდროს არაფერი დაგინერია?

— ღრმა ბავშვობაში, და შენ?

— ჩემთვის გეხერდი დღიურებს, გოგოები რომ წერენ ხომლები.

— ნამავითხე.

— მაშინ, შენი ღრმა ბავშვობის ლექსები წამავითხე.

— არ ვარგა.

ფანჯარასთან მივედი და პერანგის ლილები შევიკარი.

— მოგელავს ამდენი ყავა, — მითხრა ძმა.

თმა ისევ წაბლისფერი ჰყენდა და ცხვირის დარბიეს და არა ვარგა.

— სულ ასე? — მეთხა მარიმ და ორი ფინჯარი ყავა შემოიტანა. თმა ისევ წაბლისფერი ჰქონდა.

შეუდღეც მოვიდა. ცივ ცაზე მზე ანათებდა, თავისითვის, მშეუტავი ნათურასავით. მთავარია, რომ ეგონა, გვათბობდა. მარი მოსასამი მოიცვა.

მეცინება. მარისაც ეცინება, რომ ექსპონატი ვარ.

ლანა ბებო იხსენებდა... ორი ძმა ჰყავდა. ანდრო და ზურა. ანდრო პაპაჩემი იყო, მაგრამ ლანა ბებო სულ მახსენებდა, რომ მისა ძმა. იხსენებდა, როგორ დარბიეს და გადაუწევს სახლ-კარი. ხშირად იგონებდა ატმის ბაღს, გადაბუგულს და განადგურებულს.

სიკვდილის წინაც ატამი მთხოვა. ზამთარი იყომა მაშინ და ერთი ატამი ვერ ვიშოვნე. ის ყველაფერს მის-

— დაგიბრუნებდა.

— მოდი, თქვენიბით ნუ მელაპარვება.

— კი ბატონი, მაშინ დაგიბრუნება.

— ერ უკვე კარგია. დამპირდი, რომ მიძღვნას არ წაიკითხავ.

— რა მიძღვნას?

— სასაჩუქრე წარწერას.

— ამაზე არც იფიქრო.

— ამიტომაც მარტო შენ გაძლევ.

— დიდი მაღლობა.

— ამ წიგნმა წლების წინ მიშველა.

მაშინ ვერ მიხევდი, რას მეუბნებიდა.

ძალიან ახალგაზრდადა და ბრიუყვი ვიყავი.

— თუ ერმანიაში დარჩენილი ფილ

ველორბოლა ნამდვილად არ მინდოდა. ხომ გიყვარდა, მკითხა და თვალი ჩამიკრა. მეზარება-მეტეი, ვუთხარი. ინდირექტე რედე ხო კარგად მოამზადეო, მკითხა. არაუშავს-მეტეი, ვუპასუხე.

გარეთ წვიმდა და ლია კაფეში ქოლგების ქვეშ ვისხედით.

— გაიგე? — მკითხა.

— ჰესე?

— წარწერა ხო არ გინახავს?

— არა, ჯერ წიგნიც არ წამიკითხავს. თავის ინდირექტე რედეთი.

— ამტომაც შოგეცი.

— რომ არ წამეკითხა?

— არა, ვიკოდი წარწერას თვალსაც არ შეავლებდო.

გერმანიის პატარა ქალაქში წვიმდა. ქოლგებს ცემოლა წვიმის წვეტები და უცნაურ ხმას გამოსცმდა. თითქოს გვეძასდენენ სადლაც, მზიან მხარეში, სადაც დავიწყებული სიყვარული გველოდებოდა.

11

როგორ მაზალოდ მოვიქეცი, როცა პირველად ლიკას შევხვდი. საშინალდ. აბლაც მრცხვენია, რომ მახსენდება და თან მეცინება.

მის სახლში სრულიად შემთხვევით აღმოვჩნდა. უცბედად და დაუპატიჟებლად, როგორც ახალგაზრდობაში ხდება ხოლმე. საბა ამიხირდა და ავყევი. რაღაც პატარა, მყუდრო წვეულება ჰქონდათ, რამდენიმე გოგო იყო, საბა და მე.

ჯერ რაღაც ფოკუსების ჩვენება წამოვიწყე. არ ვიცი, რატომ გადავწყვიტე. ცხოვრებაში ფოკუსი არ გამიკეთებია. კოკაკოლის ბოთლი მაგიდაზე დავანარცხე, კოხტად გამლილი სუფრა და ერთი გოვო მაგრად დავასველე. სასმელიც მალე მომეკიდა. გაურკეველ ანეკდოტებს ვყვებოდი და თვითორენ გულიანად ვიცინოდი. არა, უცცენზურის არა უბრალოდ ყველასათვის გაუგებარს, რადგან ალაგ-ალაგ მავინყებოდა. გოგოებიც ზრდილობის გამო იღიმოდნენ. არაფერს იმჩნევდნენ. მანც სტუმარი ვიყავი, მერე რა რომ დაუპატიჟებელი. საბა გაოგნებული მიყურებდა, ბავშვობიდან მიცნობდა, მაგრამ ასეთი ჯერ არ ვენახე. მერე ყველაზე საშინელი საქციელი ჩავიდინე — ვიცეკვე. მარტო ვცეკვადი. კიდევ ეარგი, რომ არავან გამოვიწყე, თორებ აშკარად ფეხებს დავამტკევედი. ცეკვა ფზზელსაც კი არ მეხერხება. მუსიკა ალთას იყო, მე კი ბალთას ვტოკევდი. ბოლოს ერთი გენიალური ფოკუსიც ჩავატარე, პერანგი გვარიანად ამოვინვი და გამოვემშვიდობე. მომავალ შევევდრამდე!

მეორე დღესვე საბას ლიკას ნომერი გამოვართვი და დავურუე.

— დიდი, დიდი ბოდიში, — ვურდლუნებდი დარცხვენილი, — ძალიან ცუდად გამომივიდა, არ ვიცი, რა დამემართა.

— არც არაფერი, — ეცნებოდა ლიკას, — რას იზამ, ყველა ერთიანი ზომისათვის.

— კარგი რა, დაივიწყე, — ისევ იცინოდა.

ყველაფერში დამნაშავე კი ლიკა იყო. პირველი დანახვისთანავე ისე მომერნია, რომ თავი დავაკარგე. თურმე შემიყვარდა. არ მასის, როდის და როგორ. გინდა არ გინდა, ასე ხდება ხოლმე. რაღა შეყვარებაა, თუ დაგამახსოვრდა. ლიკას სიყვარული დაღმდებარება ანეკდოტებს ვიცინოდი.

12

საღამოს საბამ ამომაკითხა.

— აი, შენი ცეკვა და ბოლო ფოკუსი ჩემიონი იყო, — მაშაყირებდა.

— ბოდიში მოვუხადე, — ვუთხარი დარცხვენილმა, — ისე, დამანებება თავი.

— კიდევ მე მერჩი? — იცინოდა საბა.

— წამოსვლა ხო არ მინდოდა, როგორ მიტყება.

— რა? გისაყვედურა?

— არა, და ეგ უფრო მიტყდება.

— ახლა ატრაკებ.

— გასატრაკებული გუშინ გავატრაკე,

— მეც გამეცინა.

— ჰოდა, ყვავილები ავუტანოთ.

— რას მეტავები?

— ბიჭი, მგონი, იმასაც მოერნო.

— შენ რა იცი, როგორ ვადილა ვარ.

— მოძნი. პრავის გარეშე.

— ისევ გამოვწინება და ამ ჯაჯუში პრეისტორიული მანქანის კარიც ხრჭიალით გაიღო. ამასობაში თავზე ასაკოვანი კაცი დაგვადგა.

— რა ხდება, ახალგაზრდებო? — გვითხრა დინჯად, მაგრამ მკარად.

გაცემითოლი, თუმცა სუფთა პიჯაკი ეცვა. ძეველმიღებური სათვალე ეკეთა და დიდი, კარგად მოვლილი თეთრი ულვაში ჰქონდა. რაღაცით ანდრო ჰაპას მივამსგავსე, თუმცა მოთლოდ ულვაშით თუ ჰერცება.

— რა ხდება, ახალგაზრდებო? — გვითხრა დინჯად, მაგრამ მკარად.

მოკაცის შეყვარებული გემები კივიან, მაგრამ ესენი სულ კივიან, სიცემი და უნდა დავპრუნდები.

— გავალ მეც და რომ მორჩები, შევხმიანდეთ ლუდზე დაგვატისებე.

— ჩემს ნაქირავებ ითახში დაბრუნება დამეზარა. თანახი კი არა კარცერია, თან დვირადლირებული. ჩენენთან ხომ ტურიზმი თავისებურად ვითარდება, ერთია რომ, ხედით ზღვაზე გადის, ამიტომაც სხვა კარცერებს ვარჩევ.

სანაპიროს მიუუყვები. ზამთრის შეციებული მზე ჩადის. თითქოს უნდა, ზღვაში გათხეს. ცოტა დაისვენოს, ნაუქინოს, დილით რომ ისევ ამოვიდეს და ცაზე ეკიდოს, სანამ მაგრად არ გაითომშება. მზის ანარეკლს ვუყურებ ზღვაზე. ისცარ ტურიზმის, მართლა მიდის და მტოვებს, მაგრამ მეორე დღესვე დაბრუნდება, უპირობოდ, ანარეკლები ხომ არასდროს ტყუიან.

პორტის კაცე. შეციებული გემები კივიან, მაგრამ ესენი სულ კივიან, სიცემი და უნდა დავპრუნდები.

— გევე, რას შეები? სულ გარევე? — უხეშად გამოვწინე.

— რა დაგემართა? — გაუკვირდა საბას, — ყვავილებს ავიტან და დავაპრუნდებთ.

ისევ დაეჯაჯებურა.

— ტარება მაინც იცოდე ნორმალურად.

— ეგ, მე ვიცი. — მიპასუხა თავდა-ჯერებით და მოუსვენრად აქეთ-იქით მი-მოხედა.

ჩემდა ჭირად, რომელიცაც ეზიარდა და ჯა-ჯური დაუწყო.

— ეევ, რას შეები? სულ გარევე? — უხეშად გამოვწინე.

— რა დაგემართა? — გაუკვირდა საბას, — ყვავილებს ავიტან და დავაპრუნდებთ.

— ეგ, მე ვიცი. — მიპასუხა თავდა-ჯერებით და მოუსვენრად აქეთ-იქით მი-მოხედა.

— კარგი რა, დაივიწყე, — ისევ იცინოდა.

ყველაფერში დამნაშავე კი ლიკა იყო. პირველი დანახვისთანავე ისე მომერნია, რომ თავი დავაკარგე. თურმე შემიყვარდა. არ მასის, როდის და როგორ. გინდა არ გინდა, ასე ხდება ხოლმე. რაღა შეყვარებაა, თუ დაგამახსოვრდა. ლიკას სიყვარული დაღმდებარება მომყვება, როგორც ნიუფრედი.

— რა დაგემართა? — გაუკვირდა საბას, — ყვავილებს ავიტან და დავაპრუნდებთ.

— ეგ, რას შეები? სულ გარევე? — უხეშად გამოვწინე.

— რა დაგემართა? — გაუკვირდა საბას, — ყვავილებს ავიტან და დავაპრუნდებთ.

— ეგ, რას შეები? სულ გარევე? — უხეშად გამოვწინე.

— რა დაგემართა? — გაუკვირდა საბას, — ყვავილებს ავიტან და დავაპრუნდებთ.

— ეგ, რას შეები? სულ გარევე? — უხეშად გამოვწინე.

— რა დაგემართა? — გაუკვირდა საბას, — ყვავილებს ავიტან და დავაპრუნდებთ.

— ეგ, რას შეები? სულ გარევე? — უხეშად გამოვწინე.

— რა დაგემართა? — გაუკვირდა საბას, — ყვავილებს ავიტან და დავაპრუნდებთ.

— ეგ, რას შეები? სულ გარევე? — უხეშად გამოვწინე.

— რა დაგემართა? — გაუკვირდა საბას, — ყვავილებს ავიტან და დავაპრუნდებთ.

— ეგ, რას შეები? სულ გარევე? — უხეშად გამოვწინე.

— რა დაგემართა? — გაუკვირდა საბას, — ყვავილებს ავიტან და დავაპრუნდებთ.

— ეგ, რას შეები? სუ

სამეცნიერო სიკულვილი

ჩემი სამშობლო კაღლმით ნახატი,
„ცა-ფირუზი, ხმელეთ-ზურმუხტი“ და ა. შ.
ერი ჩემი — ტოლერანტული:
სიამოვნებით მოვათხოვებთ ქალიშვილებს
მდიდარ უცხოელთ;
სიამოვნებით დავულოცავთ გზას ვაჟიშვილებს
დოვლათით სავსე ევროპაში.
ახია მდიდარ ევროპელებზე, თუკი შემთხვევით
მათი ბინები შემოიძარცვათ,
მარკეტებიდან თითო შესვლაზე

სამასი ევროს საქონელი თუ გამოყვებათ.
ქურდობა, რაღა თქმა უნდა,
ქართველისთვის უკადრისია,
მაგრამ, გადასაკარგავში, სადაც ნაცნობი ვერავინ
გხედავს — შეიძლება.

აქ კი დასაშვებია ქართველთა მარში
„გახრწნილ“ უცხოელთა წინააღმდეგ.
თავისუფლებისმოყვარეა ჩემი ერი და

აბა რაღა გასაკვირია,
რომ ბევრი ჩვენში ვერ იგუებს მორალის ლაგამს.
არ ესწავლებათ მამაკაცებს ქალის მიხედვა,
მუჭში მომწყვდევა,
ხოლო ქალებს ფემინიზმი ასხამთ ტვინებში.
ჩვენთან (ცოცხალს გასაჭირში ოცი ლარით შევენევით
(ან საერთოდ — არ), მკვდარს კი — ორასით.
შრომისმოყვარე ხალხი გახლავართ, ოღონდ
შრომა მაშინ გვიღირს, თუ ფუფუნებას ველოდებით.
ლუკმა-პურისთვის ოფლისდვრა კი არ გვეკადრება.
ვერც იმას ვიტანთ, როცა ჩვენი ოფლის მაგივრად
ამ მინაზე სხვის ილვრება.

„ქურისმჭამელი ერი გახლავართ და
რესტორანში ერთ დღეს
„ქამა-სმა დიდად შესარგი“ გვილირს
მომდევნო ათ დღეს შიმშილად
ჩემი სამშობლო ნამდვილად არის:
აკაკის ლექსივთ ანკარა სილამაზის;
ვაჟასავით კაცობრიული ტყივილით გაჯერებული:
გალაკტიონის სიმაღლე ცით და
მისივე სიღრმე ზღვით;
ხავერდოვანი და ნაყოფიერი მთა-ველით.
ეს სილამაზე მშვენიერი მასალაა სადღეეგრძელოსთვის
საცხოვრებლად კი ის ადგილი გვირჩევნია,
სადაც ფირუზ ცას ფარავს შავი გამონაბოლექვი,
ზურმუხტ ხმელეთს კი ასფალტი და რკინა-ბეტონი.
ჩემს სამშობლოში პოლიტიკა და
ეკლესია საჯუთესო ბიზნესებია

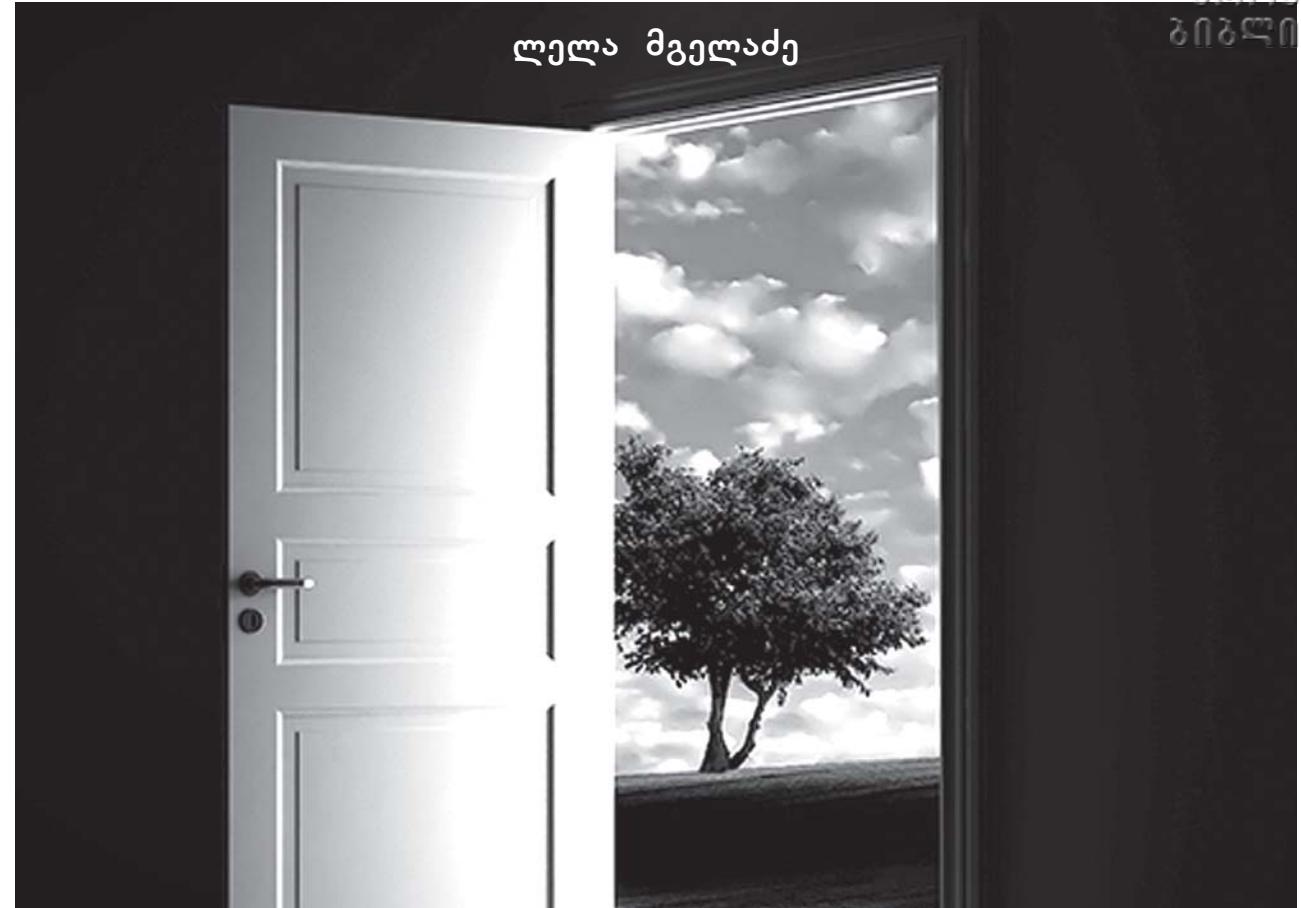
ასეთი არის ჩემი სამშობლო.
ამ ყველაფრისთვის მე მეზიზღება
მთელი გულით თანამედროვე,
მაგრამ ვგიუდები მარადიულ საქართველოზე.
რადგანაც, როგორც ღვინის ბოცაში
მთხლეს ემართება?
ისე ჩაიტანს ამ ყველაფერს დრო
ფსკერზე და მოუსავლეთში
ხოლო ზემოთ ისტორია,
როგორც ნაღებს ისე მოიდებს
ომ უსახელო მოხუცი ქალის ამბავს,
თვალსაწიერი მავთულხლართით რომ შეკუმშვია,
უხელჯოხოდ საკუთარ სხეულს რომ ვერ ატარებს,
მაგრამ ვეფხვის ბრძლვინვასავით ისმის მისგან,
რომ არ დათმობს არც ართ გოჯ მინას;
ან — ვგირგვინად დაადგება ბიჭების ხსოვნა,
ვინც ყუმბარებს გადაეფარნენ;
ან იმათი — მშვითობისას.

სხვისას სიცოცხლე თავისას რომ ამჯობინეს
სწორედ ამიტომ მთელი გულით, მთელი გონებით,
მთელი ჩემი უძლურებით ვარ შეყვარებული
მარადიულ საქართველოზე.

გრძელი და ჭრელი პროცესია
ტახტრევანივით ძეირფას კუბოს
მიყვება უკან.
ერთ ბედის რჩეულს აცილებენ
უფლის კარამდე
(ვისთვისაც მუდამ „ფაფის ჭამა“ იყო სოფელი).
მაგრა უკანი მუდამ არ იყო და უკანი მუდამ არ იყო.

შორიახლოს კი
სანუთროსთან ომნაგებულს ასაფლავებენ.
მისი სახელი იცვლებოდა წლების მიხედვით:
ერქვა ობოლი; მარტოხელა;
მუდამ სხვის შვილ-ძირს გადამკვდარი;
თავზე დოლაპებნატრიალები;
ოცნების ბოლონვეთდამშრალი...
მცირეა მისი პროცესია
და შიშველი მინაყრილი მისი საფლავის
იმ პედის კვერს ჰეგავს,
დიდხანს რომ ცხვა, (ცხვა...
ვერ გამოცხვა
უმათ ჩაითშვნა სოთოის ნარარში.

ლელა მგელაძე

ერთნაირი ალფროთოვანებით
ჩაიკრავს გულში.

* * *

ხეს გავს პოეტი —
თამამად ისე ვერ იტოტება ცის სიღრმეში,
მიწა-ტკივილი თუები მჭიდროდ არ ადგას ფესვზე.
როცა მიწასთან მეტად უნდა შეხება,
ფოთლებს გაიცვენს.

* * *

ჯერ ვწერდი ცაზე, ცისარტყელაზე,
ცის ნამივით წყალწყალა ლექსებს.
მოგვიანებით — სიყვარულზე და ვწების ცეცხლზე,
ისეთ მსუბუქებს, როგორიც
თავად წაცარია — ცეცხლის ნაყოფი.
ახლა — სიკვდილზე,
მტკრის გემოთი შეზავებულ
და მიწასავით მძიმე ლიტაბს აწერ.

* * *

როგორც სიკვდილსა და სიცოცხლეს შორის;
როგორც საღ აზრსა და სიგიფეს შორის,
როგორც ცასა და მინას შორის,
როგორც სიყვარულსა და სიძულვილს შორის,
ისე მცირეა გზა შენამდევ, უფალო ჩემო,
მე კი მაინც ვირ მოვალნი.

କେନ୍ଦ୍ରମାତ୍ରିକାକୁଟିଲ୍ ଓ ବ୍ୟାକ୍ରମିତା

თუ შეაღწევ რომელიმე მიუვალ სფეროს,
სადაც ცოტას თუ შეძლებია კალმის მიწვდენა
და გინდა სხევებიც აზიარო სამყაროსტოლი
ტვირთის სიმჩატეს,
ტყუილა ელი მოწონებას მკითხველისაგან.
ტაში თუ გინდა, წერე წვიმაზე, ყვავილებზე,
ქარის ქროლვაზე.
სტროფში ერთხელ თქვი სიტყვა — „მიყვარხაა“;
მოდური არის
აბსტრაქტული მოვლენების გახდა-შემოცმა.
ზოინებად დადგი იპითეტები,
ან დააყენე გულისამრევად მჭევრმეტყველური
რითმების ტბორი
(აკოდეს შეკვეთ)

რადგან ლამაზი ვერ იქნება ნამდვილი სიტყვა).
იტრაბახე, რომ მეგობრად გეგულება ბახუსის ბინდი;
რომ იბოლები და გადიხარ.
განსხვავებული შენი ხელწერა არავის უნდა.
მყითხელის ფეხს ვერ ეღირსები,
ნურც დაკვირვებულ თვალს ელოდები,
თუ შემთხვევითი კონკურსის პრიზმა
გასხივოსხება არ მოგიტანა.
ამის გარეშე,
თუ ვინმემ შენთან შემოირბინა,
ზედაპირზე გადაგაბიჯებს.
არავის და არაფერში სჭირდება სილრმე.
შენც ადექი და იტივტივე, ან იფარფატე.
რაც შეიძლება მეტ მეგობარს წაკითხე შენი ნაწერი.
გიჯობს გაბრუვდე მათი ყალბი ტაშის გრიალით.
ასე ჯობია.
ან რა სილრმეში ქექვა აგიტყდა,
სამუდამო ჩალრმავება მერეც გაყოფა.

დაგიუფი

სოსო ლიპარტია

პათუ შარელი

ერთობენ მარტინ გამარტინი

 ბავშვობაში,
 როცა ეზოში ვთამაშობდით
 დამალობანას და
 კარალიოკის ხეს მიყრდნობილნი,
 რიგ-რიგობით ვიხუჭებოდით,
 ღმერთივით გვნამდა, რომ
 ერთმანეთს კვლავ ვიპოვნიდით
 და აგზნებული
 (ჩვენი რწმენის გასამტკიცებლად)
 თამამად ვხსნიდით ყველა სამალავს.

და როცა ჩვენი ეზოს მტვერში
 გათქვეფილი მზე
 ემსავასებოდა სიმწიფისგან
 დამსკდარ ბრონეულს,
 იზრდებოდნენ ჩვენი ჩრდილები.

და იზრდებოდნენ არამარტო ჩვენი ჩრდილები,
 არამედ — ჩვენი სხეულებიც
 და მხოლოდ სული,
 მხოლოდ სული არ გაიზარდა,
 რომელიც ისე ვაშიმშილეთ, რომ დაავადდა
 და წინაში კიდეც დაიკლო.

ბავშვობაში
 ღმერთივით გვნამდა,
 რომ ეს მხოლოდ თამაში იყო.

 დედამიწა რომ თვითნებურად მიტრიალდება
 და ზურგს შეაქცევს...
 ჩვენ კა, ვამბობთ — მზე ჩავიდაო,
 ეს, რწმენაა, თუ — შენგან თავის დალწევის ხერხი?

ოცდათექვსმეტი წელი გავიდა
 და ჯერ სათემელი ვერ ამოვლერდე!

დედის მუცლიდან მოყოლებული,
 სულზე მაცვია ცხოველის ტყავი!
 ათიათასჯერ მომბანე წყლული,
 ათასჯერ ძირი გამომითხარე!

ადამიანი! — აი, ვინ შეგრჩი! —
 ათასი ცოდვით ტანმოკირწყლული.

 ნოემბერია. სიცივეა. მზე თითებს იმტვრევს.
 ფოთლები ხეზე თამაშობენ, „ჩამოხრჩბანას“.
 ქარი დამძიმდა — ველარ ბერავს იმდენად ფილტვებს,
 სულის შებერვით, ცას, აბელის სისხლი მიბანოს.

ცაც ადარ არის გამჭვირვალე, მით უფრო — თხელი.
 მიწა ნახშირისნაცვალია და ტალახს აკმევს.
 ტარტარიზებად გადაქცეულ დედების ხელით,
 ჩვილების სისხლში გადაყრიან დამტვრეულ აკანებს

და არ იქნება ყვაილებში მზეების კდემა-
 მოსილება და მიმოსვა ველზე სიოტა.
 მხოლოდ სიმშვლე, სიმარტოვე, სიბერე, სევდა,
 სინანულივით მორჩენილი უკან, სიონი,

მოგონებები — სისხლისფერი, როგორც კატექუ,
 სურვილი, ნიხლით გაუტეხო ხერხემლის მალა
 საკუთარ წარსულს, და რადგანაც განებე გადექი,
 ამომშრალ სულში, მენამულ ფერს, შვილივით მალავ,

როგორც ობოლი —
 გარდაცვლილი მშობელის სურათს,
 რომელსაც ხშირად იხსენებს და სახე არ ახსოვს.
 წევასარ წესტიან სანოლში და მთვარე გახურავს,
 მასაც, შენსავით, გამოსვლია თვალებთან ხავსა.

ვინ იცის, იქნებ, შვილი მოკლა შენსავით მანაც?
 ვინ იცის, იქნებ, შეშლილია შენსავით ისიც?
 გინდა, არ გნამდეს ეს ცა, მიწა, სისხლი და, აღარც
 სიქალნულები დადებული გულწრფელი ფიციც,

რომელიც გატყდა, როგორც ბროლის ნაზი ლარნაკი,
 როგორც ოდესალაც დალუქული ბერლი საკნები.
 მე შენ მოგიტან გადაგდებულ აკანს, გატირებ
 და შენ გექნება ერთი ცოდვით უფრო ნაკლები

და შენც ნახავ, რომ გამჭვირვალე და თანაც — თხელი
 ცა ადარ არის, მიწაც უკვე შენს სხეულს აკმევს.
 ახლა, მკელელებად გადაქცეულ დედების ხელით,
 ჩვილების სისხლში გადაყრიან დამტვრეულ აკანებს,
 ჰოდა, ავკრიფოთ.

 თაბაში სამი დღის სამყოფი ჰაერია.
 კედლებზე პეპლები ხატავენ ბავშვობას.
 შენი თვალებია ათასი კარატი.

ერთმანეთს დავშორდით
 და ვარ გახლეჩილი
 და, ჩემს დამშრალ ფსკერზე,
 აბელის სისხლივით იღვრება სიცივე.
 მე მისით ვივსები, როგორც აეზი,
 და მინდა გაცევა, როგორც ავაზას,
 მაგრამ, შებორკილი, მხოლოდ
 საკუთარი ლერძის გარძებო თუ შეგძლებ ტრიალს.
 და ასეც ხდება (უძრაობა, მხოლოდ სიკვდილშია)
 და ვიწყებ ტრიალს საკუთარი ლერძის გარშემო,
 თუმცა კი, არ არის ადვილი
 სიცივით სავსე სხეულის დაძვრა
 და თავს ვიმზნევებ, რომ მხოლოდ
 დაძვრა საჭირო, მერე კი, ყველაფერი
 ინერციის საქმე იქნება.
 გამოცდილი მეთოდია:
 შემიყვარდი და,
 მას მერე, ინერციას მივყვები.

ლმერთო! დეკემბერი ცივი მორევია!
 ან ეს ამინდები რატომ აჩემე!
 დედა, მომეფერე, ძილი მომერია.
 დედა, მომეფერე, გული გავიჭერი.

ცის და მიწის სარეცელს —
 ჰორიზონტს თუ მიაღწევ,
 ანუ, თუ გადალახავ ზღვას, როგორიც ნაპირმა
 დაატყვევა, ზეციდან, ყველგანმყოფი იაჰვე,
 მარჯნისფერი ლამპარით გაგინათებს გზა-სავალს,
 ზღვიდან, თეთრმა მედუზამ ქვებზე გაინაპირა
 და სიყვარულს ავედრებს მზეს —

ქვესკნელში ჩამავალს.

არის თეთრი ოცნება, როგორც თეთრი კლავიში.

არის ამ ოცნებაში მინორული სიშავეც.

რომ მაკვდები ყოველდღე
 ჩემს დაკოურილ მკლავებში,
 მზეო, რა დაგიშავე! მზეო, რა დაგიშავე!

სული ამინდივით ამერია,
 ფანჯრებს შეესისხლნენ მოსკიტები.
 თუ არ მაბატიებ შეცოდებას,
 როგორც ტყავგაცლილი კამელია,
 მოგიკვდები.

გუშინ ქარ ხავერდიან გუმბათებთან გაიფანტა,
 შენ სარეცელს გისველებდნენ
 თოვლის თეთრი ზეფირები,
 მთვარე, როგორც სულამითა,
 მგლოვიარე როგორც ალტი
 და სიყვარულგალელილი ურიურავო დამის ფარდა,
 ირხეოდა, როგორც საფლავს დაფენილი რეკვიემი,
 სადაც ყველა უშვილოა,
 სადაც ყველა მიჰყავს ფანტომს,
 სადაც ყველა საკუნებს ამტვრევს,
 არის კალის კუბოებთან გადარგული ოლეანდრი.

მე მოვედი შენთან,

როცა თოვლი ბროლის თითებს გბანდა,
 როცა ბაგეს გინითლებდა ზიარების ტყიბილი ბანგი,
 ლამე იყო უკელაპტრო და სიკვდილის ანგელოზი
 ღია თვალთა სარკმლებიდან

გაპყურებდა მწიფე ტყემლებს,

მთაში თოვლი ყვაილობდა, ცაში — სულთა იკებანა.

მოწყენილმა ტირიფებმა წამწამები დაისველეს.

ნოემბერიც მიიღევა, ვიდრე მიწა გიამბორებს,

ვიდრე მუხის მძიმე კუბო შეერევა მტვრიან ცხედარს.

მე დაგხოცავ შენს საფლავზე გადაწოლილ ნიამორებს,

ვიდრე ლერთი შენს განაჩენს

ხელმეორედ გადახედავს.

მაგრამ...

როგორ მიიცვალე...

იცი? — კიდევ მოვა თოვლი,

გაშიშვლებულ ფიჭვის ფესვებს შეაციებს, გადაფარავს.

ვეღალ ნახავ როგორ ბარდინის...

ეს იქნება, აღბათ, ბოლო...

ეს იქნება მთვარის ფიფქი

და ლანდებით ქალი — ალტი,
 ქერუბიმთა ფრთების წყება, სერაფიმთა წყნარი არფა,
 სულმიმქრალი დაისები და ბულბულის ნაზი სოლო.

რომ მცოდნოდა შენი ტანჯვა,

შე გაზაფხულს მოგიტანდი,

ჩემი სუნთქვის დედოფალო, ჩემთ თეთრო დედოფალა.

თოვა ფაჯირიდა

არც მელანდება, არც ვაზვიადებ —
 ანათებს, როგორც სახე მომავლის:
 ქალი, რომელიც ლამაზიადა,
 ბავშვი, იმ ქალის შვილი რომარის.

ანათებს ძალიც, ბალიც, გარაუიც,
 მანქანაც, რასაც თოვა შეფუთნის
 რამდენის შუქი ჩანს ფანჯარაში,
 მაგრამ არცერთი მე არ მეუთვნის...

ხვადი

ვმარტობ ჩემ წილ ციან-მიწიან,
 ძაფივით მწყვეტენ ნერვებს წუთები:
 ქარს გავეკიდე — არ დამიწია,
 წვიმას ვიჭერ და ვერ ვესუტები.

თოვლს ვუყვარვარ და ისიც ორიან
 სამი დღით ტოვებს თავის საელჩოს
 და ყველაფერი ისე შორია,
 ისე მძაფრი და ისე საეჭვო!..

გრინვალდი საუბრის მანერას მართლაც რომ ძალიან კარგად ფლობდა აიღებდა ერთ ფრაზას და იქმდე განავრცყობდა, სანამ სანაპიროს ცხოვრებასა და საქმიანობას არ დაუკავშირებდა. თითქოს სანაპიროზე ცხოვრება ხდიდა ყველა ადამიანს უნიკალურს, რისაც ნაცრისფერო სამეფოში ძალიან შეურდათ. ყველა დარწმუნდა, რომ ერიკ გრინვალდმა მართლაც არაჩვეულებრივად იცოდა თავისი საქმეები და იქნებ უფრო მეტადაც კი იმსახურებდა ისეთ სიმდიდორესა და ავტორიტეტს, როგორითაც ყველანი სარგებლობდნენ. როდესაც ამ ჭეშმარიტებით აინთებოდა გრინვალდისკენ მომართული ყველა თვალი, ისიც სწორედ მაშინ გადაწყვეტდა ხოლმე სალამოს დატოვებას.

გრინვალდი ნელ-ნელა სულ უფრო
ჩამოშორდა რიკარდოს და უფრო მეტად
დაუახლოვდა მდიდარ ვაჭრებს. არ გავი-
და დიდი დრო და სანაპიროზე ხმა დაირხა-
საპჭომ ქალაქის ახალ მერად შეიძლება
ბატონი ერიკ გრინვალდი აირჩიოს.
ხალხი ლაპარაკობდა, ჭორები ვრცელდე-
ბოდა, სანაპიროები წუმად იმედ-
დოვნებდნენ კიდეც, ნეტავ ასეც მოხდესო,
მდიდარი ვაჭრებიდან ყველაზე ხელგაბ-
ლილი, ღირსეული და მიზანსწრაფული
სწორედ გრინვალდი ჩანდა. რიკარდოს
მერობას თითქოს კვალიც არ დაუტოვე-
ბია ქალაქის ცხოვრებაზე. მართალია,
მისი წყალობით იყო, ქუჩები ქუჩებს რომ
დაემსგავსა და ლამაზი მოედანიც კი
მოეწყო წმინდა ჯოვანის ძეგლით ქალა-
ქის ცენტრში, მაგრამ ვერც ქვის ქანდაკე-
ბასა და ვერც მოკირწყლულ ბილიკებს
ვერ ჩანაცვლებდა მშეური კუჭის ამოვსე-
ბა. და როდესაც მერობის ახალ კანდი-
დატზე მდიდარმა ვაჭრებმაც დაინტეს-
ფიქრი, ერიკ გრინვალდი უმეტესობასა
ჭკუაში დაუჯდა: დიახ, ერთ-ერთი ჩვენ-
განი და ჩვენი თანასწორი უნდა იყოს
ქალაქის სათავეში, ძალიან სწორიც
იქნებაო. ხალხის ნინაშე პასუხისმგებლო-
ბა ვაჭრების საყვარელი საქმიანობა არ
გახლდათ და თუ ჯან-ლონით სავსე ახალ-
გაზრდას სურდა ამ საქმის საკუთარ
თავზე აღება, ძალიანაც კარგი! ბატონი
რიკარდო მათთვის არაფერს წარმოად-
გენდა, გროში არ ეგდო ჯიბეში, ცოტა
გაუნათლებელიც კი იყო და თანაც მახ-
ინჯი. სირცხვილადაც კი მიაჩნდათ მისი
არსებობა.

ჭორები, რა თქმა უნდა, რიკარდოსაც
მისწვდა. მისთვის ეს ისეთი თავზარდამ-
ცემი ამბავი იყო, რომ თავიდან ვერც კა-
იჯერებდა. არ უნდოდა დაჯერება. გრინ-
ვალდი თუ მერობას მოინდომებდა, ის ხომ
მართლაც მიაღწევდა ამას! თავის მსახ-
ურებს და თანამშრომლებს ეუბნებოდა: ნუ-
იჯერებთ, ჭორია ეს ყველაფერიო. მაგრამ
სინამდვილეში თავის თავს უფრო არჩნუ-
ნებდა ჭორების ფიქციურობაში. „არა,
გრინვალდი ამას არ იზამს“ — ფიქრობდა
თავისთვის — „მე ასე არ მომექცევა. ჩეცნე
ხომ ამხანაგები ვართ.“ სიტყვა მეგობრის
სსენებას გონებაშიც კი გაურბოდა და ამ-
იტომ რაღაც უფრო შუალედური მოიგო-
ნა: „ჩეცნე...“

სამწუხაროდ, თავზარდამცემი დღე
მალევე დადგა. რიკარდო საკუთარი კაბ-
ინეტიდან ხედავდა, როგორ მოგროვდა
ხალხი მის მიერ აშენებულ მოქდანზე

როგორ მოაფრია ლებდნენ პროკლამაციებს და აკრავდნენ კედლებზე. ისმოდა შეძახილები, ფრიალებდა დროშები. მალევე გამოჩნდა გრინვალდიც, თეთრი მოსასხამით სინათლესავით მიაპოძდა ბრძოს ნაცრისფერ ტალღას. მარცხენა ხელი ისევ მაგრად ჩაეჭიდა ოქროსფერ შესაკრავზე, მარჯვენათი კი შეკრებილებს ესალმებოდა, მსახურების მორბენინებულ ტრიბუნამდეც მალევე მიაღწია. იქიდან სახელითაც კი მიმართავდა ზოგს და სწორედ მაშინ შენიშნა რიკარდომ, რომ ხალხის მნიშვნელოვანი ნაწილი გრინვალდის მიერ დაქირავებული მშენებლები, მუშები და მოსამსახურები, მათი ოჯახის ნევრები და ახლო მეგობრები იყვნენ. გაფითრებული იყურებოდა ფანჯრიდან და ძლიერ ყლაპავდა ციც ჰერს.

გრინვალდმა მეგობრულად დაიწყო საუბარი, ყველა მოკითხა, ზოგს გაეხუმრა, ქალებს გაეარშიყა. ყველა კარგ ხასიათზე დააყენა და ნელი-ნელ გადავიდა

საქმეზე. დონჯად საუბრობდა, აუღელვე-
ბლად. ყველა დაარწმუნა, რომ მას,
როგორც ქალაქის მომავალ მერს, აუ-
რაცხელი საქმე ელოდა წინ, მაგრამ
ნაბიჯ-ნაბიჯ, ყველაფერს მოაგვარებდა.

— ბევრი თქვენგანი ჩემი სახლის
მშენებლობაზე მუშაობდა! — აღნიშნა
კმაყოფილებით, — თქვენ პირადად იცით,
როგორი მეწვრილმანე და დაუზარებლი
ვარ ამგვარ საქმეებში. მე მინდა, ჩემი სახ-
ლი იყოს მაგალითი იმისა, თუ როგორი
უნდა გახდეს მთელი ქალაქი. მე სანა-
პიროზე იმიტომ კი არ დავდე ბინა, რომ
თქვენი ქალაქი დამეჩრდილა და ზემოდან
მიყურებინა აქაურებისთვის, როგორ(

დალინან ბევრი მოიცეა, — აյ შეჩერდა და შემდეგ ხმადაბლა ჩაილაპარაკა, — ყველამ ვიცით მათი სახელები, ჩამოთვლას არ ვაძიორებ, — ყველა გულში ითვლიდა ამ სახელებს, — ქალაქის მშენებლობა შექმნის უფრო მეტ სამუშაოს, უფრო მეტი სამუშაო შექმნის უფრო მეტ საქმიან ადამიანს სახაპიროზე, რომელთა მოღვაწეობა, კინებს სურვილების ასრულება კი არა, მთლიანი ქალაქის კეთილდღეობა იქნება! ამ ყველაფერს კი სჭირდება ბრძოლა, რაშიც სანაპიროს ხალხს ძალიან დიდი გამოცდილება აქვს. სანაპიროს ხალხი არის გამარჯვებული ხალხი! ამ ბოლო დროს ყველას ურჩებანია, მიივინებანია.

ოს ის ომი, რომელიც თქვენ გადაიტანეთ, თითქოს ის არასოდეს მომხდარიყოს. მათ არ სჭირდებათ ღირსეული ხალხი სანა-პიროზე! არც კი მინდა გავიხსენო, თუ რას ჰეგავს ვეტერანთა სასაფლაო! ზოგი მე-ბრძოლისსოთვის ფიცარიც კი ვერ გამონახა-ეს, რომ სახელი და გვარი წაეჩინათ ზედ! მმში დაღუპულმა გმირებმა ჩვენი თავისუფლებისთვის იპრძოლეს, თავისუ-ფლება კი გამარჯვებულ ერს ეკუთვნის! სწორედ ასეთი გამარჯვებული ადამიანი სჭირდება ჩვენს ქალაქს იმისათვის, რომ წინ წავიდეს! და გახდეს ისეთი, როგორზედაც ოცნებობდნენ ომის გმირები!

რიკარდო შოჯადოებული უსძებდა
თავის დაუძინან მტერს და ცივი ჰაერი,
რომელსაც წელან ყლაპავდა, ერთ დიდ
ყინულის ლოდად გაეჩინია სასულები.
მნარე ოფლი იკლებით მოედო შებლები.

და სახე შიშით გადაეჭიმა. კეფაში თითქოს
სისხლის გუნჯალი მოაწვა და ეგონა
თვალები წუთი-წუთზე გადმოსცვევდებო-
და ბუდიდან. მოახლეობ სავარქელში დასვა-
და წყალი მოუტანა. რიკარდომ ჭიქა პირზე
მიიღო, ოდნავ მონწუპა, მთელი ცხოვრე-
ბის მანძილზე მხოლოდ ახლადა იგრძნო-
როგორი ჟანგიანი და მზღვაუე გემი ჰქონ-
და სანაპიროს წყალს. გადმოაფურთხა
ყველა სხვა გრძნობა ბრაზმა და მდგინ-
ვარებამ გადაფარა. მაგრამ რიკარდო არ
განძრეულა. იჯდა. ცხელ გულზე გადაწ-
ყვეტილების მიღება არ ახსასითებდა.

საღამომდე საგარეულში იჯდა. ბოლოს
ვეღარ მოითმინა, ცილინდრი საკიდიდან
ჩამოხსნა, მიყუდებულ ქოლგას ხელი
დასტაცა და გარეთ გავარდა. წლების მან-
ძილზე, ალბათ, სწორედ ახლა მიაბიჯებ-
და საკუთარ ქალაქში ასე ამაყად. დიახ
საკუთარ ქალაქში. ახლა უკვე ასე სწამდა
თითქოს ნანობდა, რატომ აქამდე არ დაგ-
დიოდი ასე ამაყადო. „ეს ხომ ჩემი ქალა-

Digitized by srujanika@gmail.com

ନୀ ମତେଣ୍ଠି ହେବି କ୍ଷେତ୍ରଗ୍ରେବା! ମିଳି କିମ୍ବା
ଅରାଫ୍ଯେରି ଗାମାରିନା! ରାତ୍ରିମ ଗନ୍ଧାତ, ରାତ୍ରି
ନୀମାରିତାତ? ମେ ଡାକାଲୀ ବାର, ମେ ମେଶୁକ୍ରାନ୍ତି
ବାର, ମେ ଅରାଫ୍ଯୋରିସ ନିକି ଆ ମାଜ୍ଵସ... ହେବୁ
ମଥିଲ୍ଦେଖିବୁ ହେବିତାପିଲ ଆ ଡାକ୍ତର୍ମୁକ୍ତିବ୍ୟେବାତ
ଅରାଵିତାରି କ୍ଷରନ୍ଦେବା! ମେ କଲ୍ପିନ୍ଦି ମନ୍ଦ-
କ୍ଷେତ୍ରକ୍ଷେତ୍ର ରନ୍ଧରେନାଶି ଦା ଅର୍ପ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟିତିରେ
ଲା ବିତି! ମେ ଲେଖିବି ମାତ୍ରିନଜ୍ଞ ବାର, ରାତ୍ରି
କାଲ୍ପିନ୍ଦି ଥେବାତ ଆ ମିମ୍ବୁର୍ବେଦ୍ଧ ଦା ଲେଖିବି
ଡାକାଲୀ, ରାତ୍ରି ପ୍ରେରଣାନ୍ତି ଥେବନ୍ଦାନ
ଦାମ୍ପତ୍ରୀବାତ! ମାଗରାମ ଗାର୍ଵେତ ଗାମରୁଷ୍ଣିଲୀ
ଗନ୍ଧେଦାଵତ ତକ୍ଷେବ ଦା ତକ୍ଷେବିନ୍ ମେଗନ୍ଦର୍ବ୍ୟେଦ୍ଧ.
ଗନ୍ଧେଦାଵତ, ରା ଲାମାଥେବି ବାରତ, ରାଗମରି
କାର୍ଗାଦ ହିଚମୁଲ୍ଲାବି, ରାଗମର ଗାନ୍ଧମନ୍ଦିବ୍ୟ-
ବାରତ ଦେଇରଫାସି କାର୍ଗିତ୍ରେବିଦାନ, ରାଗମର
ଦାକ୍ଷେନ୍ଦ୍ରବାତ ଜୀଶିବାନ କ୍ଷେତ୍ରବିଦ୍ଧ, ରାଗମର
ଗିବ୍ରେଦାତ ମନୋକ୍ରିଯାଲୀ ତ୍ରିରୂପିତ୍ତି କ୍ଷେତ୍ରମି,
ଲାମାଥୀ ଦେଖ୍ବେଦି ଦା ଗୁଲ୍ଲାଶାବନ୍ଦେନ୍ଦ୍ରବି,
ତାନାତ ରାଗମର ଲାମାଥ ଦା ଦିଦ ଶାବଲ୍ଲେବଶି
କ୍ଷେତ୍ରଗର୍ବବାତ!.. ଦା, ତକ୍ଷେବି ଶେମ୍ପୁର୍ବ, ମେତ
ଗ୍ରୋଗ୍ରେବି ଅଧ ଅଭିନ୍ଦିତ. ମିଦାଶ୍ରେଷ୍ଟ, ତୁ ଶୈ-
ଦ୍ରେବା... ଅକ୍ଷାରା ରା ପ୍ରେସ ଅଧ ଅଭିନ୍ଦିତାସ?! —
ରାଗମର ଲାମାଥ ଦା ଦିଦ ଶାବଲ୍ଲେବଶି
ତାତକ୍ଷେବି ମିଲ ମିହିର ହିମତିବଲୀଲୀ ପ୍ରେସିଲ
ଶୁଣିଲ୍ଲାବନ୍ଦା ଶନ୍ତର୍ମେଦାତ ଏରିକିଲ ଦରାଲୀ ପ୍ରା-
ଫିଲ୍ଲିପ୍‌ପ୍ରାଫିଲ୍ଲି.

— დაღისა გვეხვდარ, თუ თქვენ ასე გან-
იცდით ამ ამბავს, — წყნარად უპასუხა
გრინვალდმა, — მაგრამ თქვენ საკუთარ
თავზე ფიქრს უნდა შეეშვათ. ჩემს მეგო-
ბრებთან ერთად მე შევძლებ ისეთ
საქმეებს გავუძლვე, რისაც თქვენ გეშინ-
იათ და რასაც ვერასოდეს შეძლებთ.
თქვენ ამ ქალაქს საკუთარი უმწეობითა
და უმოქმედობით ლალატობთ. არადა, ამ
ქალაქსაც და სანაპიროსაც უდიდესი პო-
ტენცია აქვს, რომ მართლა გახდეს ისეთი
თავისუფალი, როგორზედაც პრეტენ-
ზიას აცხადებს. მაგრამ თუ სათავეში
თქვენნაირი ადამიანი ედგება, ეს შუძლე-
ბელი იქნება. როდესაც ბერჩავი ადამიანი
იმარჯვებს, სხვა ყველა გამარჯვებული
მარცხდება!

რიკარდოს ცრემლები მოადგა. გრინ-
ვალდის ყოველი სიტყვა ლრმა ჭეშმარ-
იტებად მოეწევნა. სასულები გაზიერილი
ჰაერის ლოდი, როგორც იქნა ჩაყლაპა.
დანებდა. თავი ჩახარა. თითქოს ერიკსაც
მოერიდა და მის სახეზე თანაგრძნობამ
გაიღლვა. განშილებული რიკარდო ნერვ-
იულად ატრიალებდა ქუდს ხელში. მეტე
ისევ თავზე დაიხურა, ხელები გაასავა-
ვა, თქვა, რა გაეწყობაო და მეტოქეს
გამოემშვიდობა.

ნვიმა დაინტერესობოდა. გრინვალდი აივანზე
ავიდა, თავის სავარძელში მოკალათდა.
ნვიმის ხმაზე ჩათვლიმა. განერვიულდა,
პორგავდა. სიზმარში თავის გამარჯვებას
ხედავდა, მაგრამ ეს ცუდი სიზმარი იყო.
როცა გამოიღვიძა, სიზმარი მალევე
დაავინებდა, მაგრამ ისეთი შეგრძნება
ჰქონდა, თოთქოს კელავაც სიზმარში იყო.
მსახურის მიერ დაფარებული პლედი
აატარები თავათ

— თქვენთან სტუმარია, სერ! — მოახ-
სენა ალბერტომ.

— ამჯერად ვინღაა?

— გადა გუსტავო.
— ავი მოვთელი?

— უკი უდიდესობა:
გრინვალდმა მოა?

ეზოში მაღალი კაცი

ანაფორა ეცვა და დაქინებით იყურებოდა ზემოთ. გრინვალდმა შინ შეიძატისა, მაგრამ სტუმარმა იუარა, ბევრი ყოყმანის შემდეგ ისევ მასპინძელი გავიდა გარეთ. მსახურები სახლიდან უცქერდნენ. ეზოში მხოლოდ წვიმის ხმა და ყვავილების ნამი ტრიალებდა.

— გავიგე, — უფროსული, მკაცრი
ტონით წამოიწყო გუსტავომ, — დიდი პა-

სუბისძგებლობა გსურთ აიღოთ საკუთარ თავზე. სხვებზე ზრუნვის სურვილი ადამიანს უთლის თვალში ამაღლაბს. მა-

გრამ მე თუ დამიჯერებთ, არ მო-
ტყუვდებით. ნურავისი შეგეშინდებათ,
ნურც საბჭოსი, ნურც თქვენი ამხანაგე-

ბის, ნურც უფლისა — უფალი მოწყალეა! ხალხის გეშინოდეთ. კაცმა შექმნა უფლის

ხატი, კაცმავე აცვა უფალი ჯვარს. ეს
ხალხი გაქცევთ მერად, ესავე ხალხი მო-
გიშორებთ სამარადისოდ. ნუ გეგონებათ,
რომ ხალხი რაიმეს შეგარჩენთ ან მათი
ბოლომდე გაცურება გამოგივათ! ეს მინ-
დოდა მეთქვა. ღმერთი იყოს თქვენი
მფარველი! — მასპინძელს პირველი
გადაწერა, კარისაკენ გაემართა და
ჩამოწოლილ ნისლში გაუჩინარდა.

ქეთევან შენგელია

ოქტომბრის ბოლო... კახეთის ხედი...
მტევანი ივსებს უბეს სიტკაბოთი,
დაგვერებოდა მზე — ქვეყნის ბედი,
როგორ მწამდი და როგორ მინდოდი...
ნატვრის ხის ტოტზე ჩიტი გალობდა,
ხესაც ნაყოფი ესხა ედემის,
ზეცაც დაუშვა ჩვენზე წყალობა,
კვლავ ყვავილობენ ჩემი ქედები;
გადაფრენილან მერცხლები უკვე,
თივაც დაუდგამთ კოტა ზვინებად,
ხუთი წლის შემდეგ ამ სიყვარულზე
ნეტა ისევ თუ გაგველიმება?!

თუ მაინც ტანჯვის ალი გაგვთიშავს,
როგორც დაჭრილ და დაღლილ მეომრებს,
დავხუჭავ თვალებს, ალბათ მაშინაც
წარსულს ხსოვნაში გავიმეორებ.

ბიძაშვილი ვარ თქვენი, სულდგმული,
ხეო, მდინარევ, ქვავ და ბალახო!
უკვე ვიმდერე ჩემი ურმული,
დარდებზე ალარ მელაპარკოთ;
უკვე ვაშენე, უკვე დავლენა,
ვიმდერე კიდეც, როცა დამჭირდა,
სუფრა დაარღვევს დარდის კარცერებს,
მაგრანი ღვინო დგება მაჭრიდან...
მიფრინაეს ჩიტი, გავატან წერილს,
ფრთოსანმა იცის უფლის სამყოფი,
აი, გასულა ეს ერთი წელიც
და მოუსხია ხეხილს ნაყოფი.

შენ სდარაჯობდი ბუდეს და ბარტყებს,
იჯექი ტოტზე საესე იმედით
და გულის სწორი გიერობდა დარდებს,
რა კიაყოფილი ჩანდი მცირეთიც,
მოქეონდა ჩალა ნისკარტით შენთვის,
გინყობდა ფრთხილად ბუდის გარშემო;
რისთვის მოვედით? ნუთუ იმისთვის,
რომ სიკედილამდე რაღაც ვაშენოთ...

ეს სიყვარული ნამართოთ კვდება

როგორც ფერადი ბროლი გრანიტზე,
ისე დაიმსხვრა ღმიე ზრიალით,
მომსკდარი სეტყვით უბე ავიგსე
ჭექა-ქუხილის თანაზიარი.

ხვალ ჩემი სახეც გაქრება ციდან,
რომელსაც ვითომ ზღაპრად სახავდი,
ნომებრის ქარი ხმელ ფოთლებს ჰგვიდა,
გაქრა ტყუილი, მორჩა „სახადი“...

რუხი ბინდები სულ ნება-ნება,
თითქოს ვეფხვივით ჰკრავენ კამარებს,
სიყვარული კი წამებით კვდება,
სიმარტვეა ცივი სამარე.

როგორც ფერადი ბროლი გრანიტზე,
ისე დაიმსხვრა ღმიე ზრიალით,
მომსკდარი სეტყვით უბე ავიგსე
ჭექა-ქუხილის თანაზიარი.

ისნავლე სიჩუმე ბალახისგან,
ამოდი, ამოხეთქე მინიდან,
ჩემო შფოთიანო ნაკადულო,
სიცოცხლესავით რომ მიზიდავ!
მე და შენ მზის სხივი გვენატრება,
ცხელი ალერსი და იმედი,
ასჯერ გულმოკლული ვერ ადგება,
სითბო გამეტეთ მცირები.
ისნავლე სიჩუმე ბალახისგან,
მდელოზე გაუშლა ლოგინი;
ოქრო არ აიღო არავისგან,
თუნდაც დაიღალო ლოდინით.

ანტონიო გაუდის

იღბალმა ვის არ დაუგო მახე?
დავესირნობდით... ცა იყო მუქი
და ანათებდა საოცარ სახლებს
ფართო ნათური დამრეცი შუქი.
უეცრად, თითქოს, გაუდის ლანდი
გამომართა ჩვენს ერთ შორიდნ...
ოი, მაესტრო! არავის ჰგავდი,
საუკუნეებს უგებ კორიდას!

დედის ნაძონი კაპა

უდედოდ გაზრდილ ბავშვებს
ეფერებოდი კაბას ნაქარგით
და მაქმანიან თამანებს წითელს,
უსიყვარულოდ მთელი ბავშვობა
და სიჭბუე როგორლა ზიდე?

ფანჯრიდან ჩანდა ზღვა ძალზე მღვრიე,
და ტალას შერჩა მაინც თოლია,
შენ დედა ხშირად მოგნატრებია,
მაგრამ ვიღაცას სულ არ ჰყოლია;

შენ ინახავდი კაბას ნაქარგით,
გეფერებოდა წარსულში ქალი
და სანამ რამე ახალს ნახავდი,
მოგონებით იყავი მთვრალი...

იხარე, ახლა მაინც იხარე,
ენთოს შემს გზებზე მუდამ სინათლე,
სიცრუს ნაცელად იღბალმა ყველგან
შემოგაშველოს დიდი სამართლე.

მე მივდიოდი ნაწიმარ გზაზე
და მაინც ყარდა მიდამო სუნით...
ისე ადვილად ადებდნენ ფასებს
უსახურ ხალხს და უსახურ სურვილს;
ცა იყო შორი, ამიტომ ცამდე
გზა გრძელი იყო, თანაც ციცაბო...
ძნელია, მზეო! გულგატეხილმა
უზენაესი სიბრძნე ინამო.

მხედარი

მთის მწვერვალებთან გამოჩნდა მთვარე,
ზეცაზე კუთვნილ ადგილს იკავებს,

რა აფერმკრთალებს მითხარი ბარემ,
ამ სევდიან და ნაცნობ იგავებს?!

უფალო, ნუთუ ხორცს თუ გასწირავს,
მაშინ გახდება კაცი ნეტარი?!
ბედი გამისხლტა გვერდზე; ჭადრაკის
დაფაზე როგორც თეთრი მხედარი.

ოზონის პრა ისვრითება

ოზონი იხვრიტება, ოზონი იხვრიტება,
უშველეთ დედმიწას, ჰაერი შეაშველეთ!
ყანებში თავები წამოჰვეს სიმინდებმა,
ვუცექრი შორიდან მზის სხივის დიადეტებს.
ოქტომბრის ქარებმა რა ოქრო დააფინება,
ხეებს განაშორეს ძვირფას სამოსელი,
ნაჭუჭა ახლახანს დაფშვენი, რა გესმის?
პატარა წინილავ, საიდან ამოძვერი?!
ყურძენი დაიკრიფა, მტევნები ანათებენ,
ზარები რეენ და ბადაგიც დადულდება!
ყველაფერს თავისი პერი და ლაზათი აქვს,
მე მესმის, სიხარულს შიში რომ არ უხდება.
ჩიტები უვიუვებენ, ნელ-ნელა წყვილდებიან,
მერცხლები აივნებზე ბუდეებს იკეთებენ,
ამბავი მომიყევა ხაბალნდელ გარიურაუზე,
ამბავი მომიყევი ქალების სიკეთეზე...
ქალაქიც განახათეს ყვითელმა ნათურებმა,
სინელე დააფრთხეს და ქურდები შეაჩვენეს,
უშველეთ დედამიწას, ოზონი იხვრიტება,
უშველეთ დედამიწას, ხელები შეაშველეთ!

უართმანოსოდ

გამახსენდა და ხმამაღლა ვერ ვთქვი,
ცხელ ლამეს ცხელი კოცნით ვჯობნიდით,
ქუჩაში იდგნენ ხეები ვერხვის,
გვაკირდებოდა ვიღაც ჭოგრიტით;
მერე სიცილი აგვიტყდა, რადგან
ვიღაც გასკად შურით კინალაშ
და განთავიდიც უმალვე დადგა,
იმ ღამეს მუდამ გულში ვინახავ.
დილა და ღამე, მზე და ლრუბელი,
ჭორი, სიმართლე, წყალი და ქვიშა...
ცხოვრების დიდმა სევდა-ნუხილმა,
ჩვენი გულებიც ასე გათიშა
და ახლა, თითქოს, უერთმანეთოდ,
თავისუფლად და მშვიდად დავდივართ,
დამთავრდა ჭორიც და სიხარულიც
და ყველაფერი არის მარტივად.

უცხოს

ახალგაზრდა კაცმა ზღვის საშინელი
ლელვის დროს ბავშვი გადაარჩინა...

ზღვა დელაგს, როგორც მძვინვარე ლომი,
ბავშვი იხრჩიბა, არ გრძნობს არაფერს,
სიკედილ-სიცოცხლის იწყება იმი,
ტალდა შეუილით იპყრობს ქარაფებს;
ის ზღვაში ხტება მძლავრი ცეცხლივით,
თითქოს ზეციდან ლმერთი დაეშვა,
ჭაბუკი — ქვეყნის მრავალწერტილი —
ლენაგს სიკედილის ჩრდილს და კაეშანს;
მიბობს, ამსხვრევს მკლავებით ტალდებს,
მაგრამ რუს დემონს ასე რა დალლის?!
ამოდის წყლიდან, ამოჰყავს ბაგვი,
როგორც ძვირფასი, მძიმე ნადავლი.

გამორის პრძოლება

თამარ! დორშას ფერხთით გიფენს შალვა ახალციხელი,
შამქორს თურქთა დამარცხება თავად უნდა გახაროს,
ო, მეფეო! ძლეულია ბეუ-ბეკრის ლაშქრი,
შენ, ქართველთა მზეთა მზეო, საქართველოს ზღაპარო!
ტაძრისათვალის შეგინირავს დროშაც, განძიც ხალიფის,
ხახულის ხატს შეავედრე აბოლი, და ლარიბი,
შეავედრე ჩვენი ზეცა და ერთგული მხედრობა...
ო, მეფეო! დაღლილი ხარ, მაგრამ სულ არ გეტყობა.
მაცნეები დააგზავნეთ არწივით ფრთამალი:
მოსრა მტერი, შინ ბრუნდება მეფე თავის ამალით.

ჩიტად ვიდევთი მარა სევა ქვეყნად...

ალბათ მაშინებდა აკესული და
უკვე მონუსხული ვხვდები ქარებს...
ხეო, ნარმართული ნარსულიდან
დამელაპარაე, შემიფარე!
ზორბა ტოტებით რომ მოგიზიდე,
ეგ ფესვები უკვე ბერდებოდა;
ჩიტად ქცევაძლე რომ მომიცდიდე,
ყველაფერი კარგად გვექნებოდა;
იქთად და მომიცდიდე, იქთად და მომიცდიდე,
ვის ჯოჯოხეთი დარჩებოდა,
ვისიყვარულებდით, ვიამებდით,
ლხინი იქთად და გარშემო და
ზევით იქნებოდა მზიანეთი.

ხალხობრივი

შემოვიდა ჩემი შეყვარებული,
საწოლი დამიგო,
გახეხა და გააპრიალა სამზარეულოს იატაკი,
ჩამოწმინდა კედლები
მტვერსასრუტით,
გაწმინდა ტუალეტი
და აბაზანა,
სააბაზანოს იატაკიც გახეხა,
დამჭრა ფეხის ფრჩხილები
და თმა შემისწორა.

შემდეგ,
იმავე დღეს,
სანტექნიკის მოვიდა, შეაკეთა სამზარეულოს ონკანი
და ტუალეტი,
გაზის ხელოსანმა შეაკეთა გამათბობელი,
ტელეფონისტმა კი — ტელეფონი,
ახლა, მე ვზიგარ ამ სრულყოფილ გარემოში,
სიმშვიდეა.
ჩემი სამივე საყვარელი გავაპანლურე.

თავს უკეთ ვგრძნობდი, ვიდრე ირგვლივ
ქაოსი იყო.
რამდენი თვე დამჭირდება, რომ დავუბრუნდე
ნორმალურ ყოფას:
ტარაკაზაც კი ვერ ვიპოვე,
რომ ხმა გამეცა.

დავკარგე ჩემი ცხოვრების რიტმი,
ძილი გამიტყდა,
მადაც აღარ მაქვს.
გამძარცვეს
ჩემი სიბინძურისგან.

316 გოგი

თამაბად მიაბიჯებდნენ ამპარტავანი,
სურნელოვანი ქალატონები,
როცა ვან გოგმა თავს ეს დამართა.

გოგოები მინდორში მიათრევდნენ სლიკინა
შლანგს,
როცა ვან გოგმა თავს ეს დამართა.

უკოცნელმა
და უარესმაც.

ქუჩაში ჩავუარე,
„საქმე როგორ მიდის, ვან?“

„რა ვიცი, კაცო“, — მეუბნება
და გზას განაგრძობს.

უცებ იფეთქებენ მგზნებარე ფერები,
სიყვარულით თავბრუდასხმული
კიდევ ერთი
არსება,

და მაშინ მან სთქვა:
„უნდა წავიდე“.

ისინი კი შეჰყურებენ მის ნახატებს,
და ახლა უყვართ.

ლექსი ქალაქი

ლექსი ქალაქია ქუჩებით საესე, კანალიზაციით,
საესე წმინდანებით, გმირებით, მათხოვრებით,
ბანალურობით, ალეოპოლით,
საესე წყიმით, ჭექსი ქალაქი და გვალვანი
დღებით, ლექსი ქალაქია ომში ჩართული,
ლექსი ქალაქია, „რატომ?“ — ეკითხება საათს,
ლექსი ქალაქია ხანძარმოდებული,
ლექსი ქალაქია ტყვიების წვიმს ქვეშ,
მისა საპარიკმახეროები სავსეა ცინიკური
ლოთებით,
ლექსი ქალაქია, შიშველი ლმერთი ამხედრებული
დაპქრის მის ქუჩებში, როგორც
ლედი გოდივა,
აქ ღამით ყეფენ ძალები, დასდევენ
დროშას,
ლექსი პოეტების ქალაქია,
მათი უმრავლესობა ურთიერთის მსგავსია,
შურით სავსე და ენამნარე...
ლექსი ახლა ეს ქალაქია,
50 მილით დაშორებული არსაიდან,

დილის 9 საათი და 9 ნუთია,
ლიქიძის და სიგარეტის გამოთი გაუღენთილი
ქუჩებში კი არსად ჩანს, არც პოლიცია,
შეგვარებულები.

ეს ლექსი, ეს ქალაქი კეტავს თავის კარს,
ბარეკადებით, თითქმის ცარიელი.
მგლოვიარე, ცრემლგამშრალი,
შეუბრალებლად რომ ბერდება,
სალკლდოვან მთებში.

ოკეანეს კი დაპკრავს ლავანდის ფერი
დიდებულებისგან განძარცული მთვარე,
ოდნავ მოისმის მუსიკის ხმა ჩამსხვეული
სარტყელებიდან,

ლექსი ქალაქია, ლექსი ნაციაა,
ლექსი სამყაროა

და მე მას ახლა შუშის ქვეშ ვაკრავ,

რომ შეშლილმა გამომცემელმა

გულისყურით განიხილოს.

ირგვლივ კი დამეა ყველგან

და ფერმერთალი ნაცრისფერი ქალბატონები

ჩამნერივებულან,

ძალის ძალას მისდევს ოკეანის

შესართავისკენ,

გალერები მოჰყავთ საყვირებს

მაშინ, როცა პატარა კაცუნები

მაღალფარდოვნად საუბრობები ისეთ რამეზე,

რასაც ვერასდროს გააკეთებენ.

დედაბიმი, საბრალო თევზი,
რომელსაც სურდა ბედნიერება, კვირაში ორჯერ
თუ სამჯერ მაინც, მეუბნებოდა: „ბედნიერი იყავი,
ჰენრი, გაიღიმე!

რატომ არასდროს არ იღიმები?“

და მერე თვითონ გაიღიმებდა, რათა მენახა,
თუ როგორ უნდა გამეღიმა და ეს

ყველაზე სუვდიანი ლიმილი იყო,
რაც ოდესმე მინახას სადმე.

ერთ დღეს კი სული განუტევეს ოქროს თევზებმა,
გვერდზე გადახრილ ხუთ შათგანს ისევ

დარჩენოდა თვალები ლიად.

და როცა მამა შინ დაბრუნდა,
ისინი კატას გადაუყარა

სამზარეულოს იატაზე.

ჩვენ ვუყურებდით ყველაფერ ამას,
დედაბიმი კი იღიმებოდა.

მოცინარი გული

შენი ცხოვრება შენი ცხოვრებაა,
არ დაუშვა, რომ

ჩაახშონ და სიბნელეში გამოამწყვდიონ,

ფხიზლად იყავი,

გამოსავალს მუდამ იპოვი,

სადლაც მინც ჩნდება სინათლე,

შესაძლოა არც თუ ძლიერი,

მაგრამ მაინც ამარცხებს წყვდიადს,

ფხიზლად იყავი,

ღმერთები მუდამ გაჩვენებენ გზებს

თავის დახსნის,

შეისწავლე ისინი,

გამოიყენე ისინი,

თუმცა სიკედილს ვერ დაამარცხებ,

მაგრამ ხანდახან დასძლევ სიკედილს

შენს სიცოცხლეში,

რაც უფრო ხშირად შეძლებ ამას,

უფრო შესძენ სინათლეს ძალას,

შენი ცხოვრება შენვე გეეუთვნის,

სანამ არსებობ, უფრო მეტად შეიცან იგი,

სასწაული ხარ

და ღმერთები ნეტარებას ელიან შენგან.

თარგმანი გელეა ზაალიკვილა

ლიტერატურული გაზეთი

ჩვენ სახლში იქროს თევზები გვევავდა,

შეუსვენებლივ რომ დაცურავდნენ,

აპარიუმში, იმ სქელ ფარდებთან,

მოხატული ფანჯრებს რომ ფარავდნენ

და დედაბიმი სულ იღიმოდა, ელოდებოდა,

რომ ყველა ერთად ბედნიერი ვყოფილიყავთ,

მეუბნებოდა: „ბედნიერი იყავი, ჰენრი!“

დედაბიმი მართალი იყო, უმჯობესია ბედნიერად

რომ იგრძნო თავი, თუ ამას შესძლება.

თუმც მამაჩემი ყვიველ კვირა ორ-სამჯერ მაინც,

როდესაც ბრაზი ბობოქრობდა მის ორშეტრიას

ზორბა სხეულში

და ვერ გაეგო, რა უტევდა

შიგნიდან ასე,

განაგრძობდა მის და ჩემს ცემას.

რედაქტორი ირაკლი ჯავახაძე

რედაქტორის მოადგილე ურა შერაზადიშვილი

უურნალისტი თამარ უურული

მობ.ტელ.: (577)742277; (599)269852; e-mail: litgazeti@yahoo.com

ISSN 2346-7940

ლიტერატურული გაზეთი

საქართველოს კულტურისა და სპორტის სამინისტრო

საქართველოს მთავრობის მინისტრის მიერ გამოქვეყნებული გაზეთი